Šis dokuments ir izveidots vienīgi dokumentācijas nolūkos, un iestādes neuzņemas nekādu atbildību par tā saturu

►**B** **EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES REGULA (EK) Nr. 178/2002**

(2002. gada 28. janvāris),

ar ko paredz pārtikas aprites tiesību aktu vispārīgus principus un prasības, izveido Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādi un paredz procedūras saistībā ar pārtikas nekaitīgumu

(OV L 31, 1.2.2002., 1. lpp.)

Grozīta ar:

		Oficiālais Vēstnesis		
		Nr.	Lappuse	Datums
►**M1**	Eiropas Parlamenta un padomes Regula (EK) Nr. 1642/2003 (2003. gada 22. jūlijs)	L 245	4	29.9.2003.
►**M2**	Komisijas Regula (EK) Nr. 575/2006 (2006. gada 7. aprīlis)	L 100	3	8.4.2006.
►**M3**	Komisijas Regula (EK) Nr. 202/2008 (2008. gada 4. marts)	L 60	17	5.3.2008.
►**M4**	Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 596/2009 (2009. gada 18. jūnijs)	L 188	14	18.7.2009.
►**M5**	Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 652/2014 (2014. gada 15. maijs)	L 189	1	27.6.2014.

▼B

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES REGULA (EK) Nr. 178/2002

(2002. gada 28. janvāris),

ar ko paredz pārtikas aprites tiesību aktu vispārīgus principus un prasības, izveido Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādi un paredz procedūras saistībā ar pārtikas nekaitīgumu

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu, un jo īpaši tā 37., 95., 133. pantu un 152. panta 4. punkta b) apakšpunktu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu ([1]),

ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ([2]),

ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu ([3]),

saskaņā ar Līguma ([4]) 251. pantā noteikto procedūru,

tā kā:

(1) Nekaitīgas un veselīgas pārtikas brīva aprite ir būtisks iekšējā tirgus aspekts, un tā ievērojami uzlabo iedzīvotāju veselību un labklājību, kā arī viņu sociālās un ekonomiskās intereses.

(2) Īstenojot Kopienas politikas, būtu jānodrošina augsts cilvēku dzīvības un veselības aizsardzības līmenis.

(3) Pārtikas un barības brīvu apriti Kopienā var sasniegt tikai tad, ja pārtikas un barības nekaitīguma prasības dalībvalstīs ievērojami neatšķiras.

(4) Dalībvalstīs pastāv ievērojamas atšķirības pārtikas aprites tiesību aktu koncepcijās, principos un procedūrās. Dalībvalstīm pieņemot pasākumus pārtikas jomā, minētās atšķirības var kavēt pārtikas brīvu apriti, radīt nevienlīdzīgus konkurences apstākļus un tādējādi tieši ietekmēt iekšējā tirgus darbību.

(5) Tāpēc ir jātuvina minētās koncepcijas, principi un procedūras, lai varētu izveidot kopīgu pamatu tiem pasākumiem pārtikas un barības jomā, kurus veic dalībvalstīs un Kopienas līmenī. Tomēr jāparedz pietiekams laiks, lai spēkā esošajos tiesību aktos savstarpēji pielāgotu visus pretrunīgos noteikumus gan valsts, gan Kopienas līmenī un jāparedz, ka, līdz šāda pielāgošana tiek veikta, attiecīgos tiesību aktus piemēro, ņemot vērā šajā regulā izklāstītos principus.

([1]) OV C 96 E, 27.3.2001., 247. lpp.
([2]) OV C 155, 29.5.2001., 32. lpp.
([3]) Atzinums sniegts 2001. gada 14. jūnijā (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēts).
([4]) Eiropas Parlamenta 2001. gada 12. jūnija atzinums (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēts), Padomes 2001. gada 17. septembra kopējā nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta) un Eiropas Parlamenta 2001. gada 11. decembra lēmums (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēts). Padomes 2002. gada 21. janvāra lēmums.

▼B

(6) Ūdeni tāpat kā citus pārtikas produktus uzņem tieši vai netieši, tādējādi veicinot uzņemto vielu, tostarp ķīmisko un bioloģisko piesārņotāju vispārēju iedarbību uz patērētāju. Tomēr, tā kā cilvēku uzturam paredzētā ūdens kvalitāti jau reglamentē ar Padomes Direktīvu 80/778/EEK ([1]) un Padomes Direktīvu 98/83/EK ([2]), ir pietiekami ņemt vērā ūdeni aiz atbilstības punkta, kas norādīts Direktīvas 98/83/EK 6. pantā.

(7) Pārtikas aprites tiesību aktu jomā ir lietderīgi iekļaut prasības attiecībā uz barību, tostarp tās ražošanu un izmantošanu, ja minētā barība ir paredzēta produktīvajiem dzīvniekiem. Tas neierobežo līdzīgas prasības, kas līdz šim noteiktas un ko noteiks nākotnē barības aprites tiesību aktos, kuri attiecas uz visiem dzīvniekiem, tostarp lolojumdzīvniekiem.

(8) Kopiena ir nolēmusi, izstrādājot pārtikas aprites tiesību aktus, sasniegt augstu veselības aizsardzības līmeni, ko tā piemēro nediskriminējošā veidā neatkarīgi no tā, vai pārtiku vai barību pārdod iekšējā vai pasaules tirgū.

(9) Jānodrošina, lai patērētāji, citas ieinteresētās personas un tirdzniecības partneri uzticētos lēmumu pieņemšanas procesiem, kas ir pārtikas aprites tiesību aktu pamatā, to zinātniskajam pamatam, kā arī veselības un citu interešu aizsardzības iestāžu struktūrām un neatkarībai.

(10) Pieredze rāda, ka jāpieņem pasākumi, kuru mērķis ir garantēt, lai pārtika, kas nav nekaitīga, netiktu laista tirgū, un nodrošināt sistēmas ar pārtikas nekaitīgumu saistītu problēmu identificēšanai un to risināšanai, tādējādi nodrošinot iekšējā tirgus pareizu darbību un cilvēku veselības aizsardzību. Būtu jāizskata līdzīgi jautājumi, kas attiecas uz barības nekaitīgumu.

(11) Lai nodrošinātu pietiekami visaptverošu un integrētu pieeju pārtikas nekaitīguma jautājumiem, būtu jāparedz plaša tādu pārtikas aprites tiesību aktu definīcija, kuri iekļautu plašu noteikumu spektru, kas tieši vai netieši attiektos uz pārtikas un barības nekaitīgumu, tostarp noteikumus par materiāliem un priekšmetiem, kas nonāk saskarē ar pārtiku, par dzīvnieku barību un par citām lauksaimniecībā izmantojamām vielām primārās ražošanas posmā.

(12) Lai nodrošinātu pārtikas nekaitīgumu, jāņem vērā visi pārtikas ražošanas ķēdes aspekti kā vienots process, sākot no primārās ražošanas, to ieskaitot, un no dzīvnieku barības ražošanas, to ieskaitot, līdz pārtikas piegādei vai pārdošanai patērētājam, to ieskaitot, jo katram elementam var būt potenciāla ietekme uz pārtikas nekaitīgumu.

(13) Pieredze rāda, ka šā iemesla dēļ jāņem vērā tās barības ražošana, izgatavošana, pārvadāšana un izplatīšana, kuru dod produktīvajiem dzīvniekiem, tostarp to dzīvnieku audzēšana, ko var izmantot kā barību zivjaudzētavās, jo nejauša vai apzināta barības

([1]) OV L 229, 30.8.1980., 11. lpp. Direktīva atcelta ar Direktīvu 98/83/EK.
([2]) OV L 330, 5.12.1998., 32. lpp.

▼B

piesārņošana, kā arī viltošana vai krāpšana vai cita slikta prakse saistībā ar to var radīt tiešu vai netiešu ietekmi uz pārtikas nekaitīgumu.

(14) Tā paša iemesla dēļ jāņem vērā cita prakse un lauksaimniecībā izmantojamās vielas primārās ražošanas līmenī, un to potenciālā ietekme uz pārtikas kopējo nekaitīgumu.

(15) Ekselences laboratoriju tīkla darbība reģionālā un/vai starpreģionu līmenī ar mērķi nodrošināt nepārtrauktu pārtikas nekaitīguma uzraudzību, varētu būt ļoti svarīga, novērtējot potenciālo risku iedzīvotāju veselībai.

(16) Dalībvalstīm un Kopienai pieņemot pārtikas un barības sfēru reglamentējošus pasākumus, parasti vajadzētu ņemt vērā riska analīzi, izņemot gadījumus, kad tas neatbilst pasākuma apstākļiem vai iedabai. Riska analīzei pirms šādu pasākumu pieņemšanas vajadzētu atvieglot izvairīšanos no nepamatotiem šķēršļiem pārtikas produktu brīvai apritei.

(17) Ja pārtikas aprites tiesību akti ir vērsti uz to, lai samazinātu vai novērstu risku veselībai vai izvairītos no tā, tad trīs savstarpēji saistīti riska analīzes elementi — riska novērtēšana, riska pārvaldība un riska paziņošana — nodrošina sistemātisku metodoloģiju efektīvu, proporcionālu un mērķtiecīgu pasākumu vai citu uz veselības aizsardzību vērstu darbību noteikšanu.

(18) Lai nodrošinātu paļāvību uz pārtikas aprites tiesību aktu zinātnisko pamatu, riska novērtēšana būtu jāveic neatkarīgi, objektīvi un pārredzami, pamatojoties uz pieejamo zinātnisko informāciju un datiem.

(19) Ir atzīts, ka zinātnisks riska novērtējums vien dažkārt nevar sniegt visu informāciju, uz kuru pamatojoties būtu jāpieņem lēmums par riska pārvaldību, un ka tiesību aktos noteiktajā kārtībā būtu jāņem vērā citi ar konkrēto jautājumu saistīti faktori, tostarp sociāli, ekonomiski, ar tradīcijām saistīti, kā arī ētikas un vides faktori un iespējama kontrole.

(20) Lai nodrošinātu veselības aizsardzību Kopienā, tiek īstenots piesardzības princips, tādējādi radot šķēršļus pārtikas vai barības brīvai apritei. Tāpēc jāpieņem vienots pamats minētā principa īstenošanai visā Kopienā.

(21) Minētajos īpašajos apstākļos, kad pastāv risks dzīvībai vai veselībai, tomēr nav zinātniski pamatotas pārliecības, piesardzības princips nodrošina mehānismu, ar ko noteikt riska pārvaldības pasākumus vai citas darbības, ar kurām nodrošina augsto veselības aizsardzības līmeni, kas paredzēts Kopienā.

(22) Aizvien vairāk pieaug sabiedrības, nevalstisko organizāciju, profesionālo apvienību, starptautisko tirdzniecības partneru un tirdzniecības organizāciju bažas par pārtikas nekaitīgumu un par patērētāju interešu aizsardzību. Jānodrošina, lai nostiprinātu patērētāju uzticību un tirdzniecības partneru uzticību, atklāti un pārredzami izstrādājot pārtikas aprites tiesību aktus, kā arī valsts iestādēm veicot atbilstīgus pasākumus, lai informētu sabiedrību gadījumos, kad ir pamats aizdomām, ka pārtika var radīt risku veselībai.

▼B

(23) Sevišķi svarīga ir patērētāju drošība un uzticība Kopienā, kā arī trešās valstīs. Kopiena ir viens no ievērojamākajiem pārtikas un barības tirgus dalībniekiem pasaulē, un šajā sakarā tā ir noslēgusi starptautiskus tirdzniecības līgumus, veicina pārtikas aprites tiesību aktu pamatā esošo starptautisko standartu izstrādi un atbalsta principus par brīvu, nediskriminējošu tirdzniecību ar nekaitīgu barību un nekaitīgu un veselīgu pārtiku, ievērojot godīgu un ētisku tirdzniecības praksi.

(24) Jānodrošina, lai pārtika un barība, ko eksportē vai reeksportē no Kopienas, atbilstu Kopienas tiesību aktiem vai prasībām, ko noteikusi importētājvalsts. Citos apstākļos pārtiku un barību var eksportēt vai reeksportēt tikai tad, ja importētājvalsts tam ir noteikti piekritusi. Tomēr jānodrošina, lai pat tad, kad importētājvalsts devusi piekrišanu, pārtiku, kas kaitīga veselībai, vai barību, kas nav nekaitīga, neeksportētu vai nereeksportētu.

(25) Jānosaka vispārīgie principi, pēc kuriem var pārdot pārtiku un barību, un mērķi un principi attiecībā uz Kopienas ieguldījumu starptautisko standartu un tirdzniecības līgumu izstrādē.

(26) Dažas dalībvalstis ir pieņēmušas horizontālos tiesību aktus par pārtikas nekaitīgumu, jo īpaši nosakot tirgus dalībnieku vispārēju pienākumu pārdot tikai nekaitīgu pārtiku. Minētās dalībvalstis tomēr piemēro dažādus pamatkritērijus, pēc kuriem nosaka, vai pārtika ir nekaitīga. Ņemot vērā dažādās pieejas un to, ka citās dalībvalstīs minētie horizontālie tiesību akti nav spēkā, var rasties šķēršļi pārtikas tirdzniecībai. Līdzīgi tādi paši šķēršļi var rasties barības tirdzniecībai.

(27) Tāpēc, lai nodrošinātu, ka minēto produktu iekšējais tirgus darbojas pareizi, jānosaka vispārīgas prasības, ka tirgū var laist tikai nekaitīgu pārtiku un barību.

(28) Pieredze rāda, ka pārtikas vai barības iekšējā tirgus darbība var tikt apdraudēta gadījumā, ja pārtiku un barību nevar izsekot. Līdz ar to jāizveido tāda visaptveroša izsekojamības sistēma pārtikas un barības uzņēmumos, lai būtu iespējams mērķtiecīgi un precīzi izņemt produktus no tirgus vai sniegt informāciju patērētājiem vai amatpersonām, kas veic kontroli, tādējādi izvairoties no vēl plašākiem un nepamatotiem traucējumiem gadījumos, kad ir apdraudēts pārtikas nekaitīgums.

(29) Jāpanāk, lai pārtikas vai barības apriti uzņēmums, arī importētājs, būtu spējīgs identificēt vismaz uzņēmumu, no kura ir piegādāta pārtika, barība, dzīvnieks vai viela, ko var pievienot pārtikai vai barībai, lai nodrošinātu, ka, veicot izmeklēšanu, visos posmos ir iespējama izsekojamība.

(30) Uzņēmēji, kas iesaistīti pārtikas apritē, labāk par citiem spēj izstrādāt drošu sistēmu gan attiecībā uz pārtikas piegādi, gan attiecībā uz nodrošinājumu, ka piegādātā pārtika būs nekaitīga; tādējādi tām vajadzētu būt galvenajām personām, kas ir juridiski atbildīgas par pārtikas nekaitīgumu. Kaut arī minēto principu īsteno dažās dalībvalstīs un pārtikas aprites tiesību aktu jomās, citās jomās tas vai nu nav izteikts, vai arī atbildību uzņemas

▼B

dalībvalsts kompetentās iestādes, veicot kontroli. Tādas atšķirības dažādās dalībvalstīs var radīt šķēršļus tirdzniecībā un izkropļojumus konkurencē starp uzņēmējiem, kas iesaistīti pārtikas apritē.

(31) Līdzīgas prasības būtu jāattiecina uz barību kā arī uzņēmējiem, kas iesaistīti barības apritē.

(32) To Kopienas tiesību aktu zinātniskajam un tehniskajam pamatam, kuri attiecas uz pārtikas un barības nekaitīgumu, vajadzētu būt tādam, lai tas veicinātu augsta veselības aizsardzības līmeņa sasniegšanu Kopienā. Kopienai vajadzētu būt pieejamam augstas kvalitātes neatkarīgam un efektīvam zinātniskajam un tehniskajam atbalstam.

(33) Zinātniskie un tehniskie jautājumi saistībā ar pārtikas un barības nekaitīgumu kļūst aizvien nozīmīgāki un sarežģītāki. Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādes, še turpmāk "Iestāde", izveidei būtu jāpastiprina pašreizējā zinātniskā un tehniskā atbalsta sistēma, kas vairs nespēj apmierināt augošo pieprasījumu.

(34) Saskaņā ar pārtikas aprites tiesību aktu vispārīgajiem principiem Iestādei būtu jāuzņemas neatkarīga zinātniska references centra funkcijas riska novērtēšanā un tādējādi būtu jāpalīdz nodrošināt iekšējā tirgus vienmērīgu darbību. Tai var pieprasīt atzinumus par strīdīgiem zinātniskiem jautājumiem, kas dotu Kopienas iestādēm un dalībvalstīm iespēju pieņemt ar informāciju pamatotus riska pārvaldības pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu pārtikas un barības nekaitīgumu, palīdzot arī izvairīties no iekšējā tirgus sašķelšanas, kuru izraisītu nepamatotu vai nevajadzīgu šķēršļu pieņemšana pārtikas un barības brīvai apritei.

(35) Lai uzlabotu patērētāju uzticību, Iestādei vajadzētu būt neatkarīgam zinātniskam konsultāciju, informācijas un riska paziņošanas avotam; tomēr, lai veicinātu saskaņu starp riska novērtēšanas, riska pārvaldības un riska paziņošanas funkciju, būtu jāpastiprina saikne starp riska novērtētājiem un riska vadītājiem.

(36) Iestādei būtu jāsniedz visaptverošs neatkarīgs zinātnisks viedoklis par visas pārtikas un barības piegādes ķēdes drošumu un citiem aspektiem, kas Iestādei uzliek plaša spektra atbildību. Tajā būtu jāiekļauj jautājumi, kam ir tieša vai netieša ietekme uz pārtikas un barības piegādes ķēdes drošumu, uz dzīvnieku veselību un labturību un augu veselību. Tomēr jānodrošina, lai Iestāde galveno uzmanību vērstu uz pārtikas nekaitīgumu, tāpēc tās misija attiecībā uz dzīvnieku veselības, dzīvnieku labturības un augu veselības jautājumiem, kas nav saistīti ar pārtikas piegādes ķēdes drošumu, būtu jāierobežo tikai līdz zinātnisku atzinumu sniegšanai. Iestādes misijas jomā vajadzētu būt arī uz zinātniskām konsultācijām un zinātniskam un tehniskam atbalstam jautājumos par cilvēku uzturu saistībā ar Kopienas tiesību aktiem, kā arī palīdzībai Kopienai pēc tās pieprasījuma attiecībā uz saziņu, kas saistīta ar Kopienas veselības programmām.

▼B

(37) Ņemot vērā to, ka daži tādi produkti, kas atļauti saskaņā ar pārtikas aprites tiesību aktiem, kā pesticīdi vai piedevas dzīvnieku barībai, var radīt risku videi vai darbinieku drošībai, Iestādei saskaņā ar attiecīgajiem tiesību aktiem būtu jānovērtē arī daži vides un darbinieku aizsardzības aspekti.

(38) Lai izvairītos no zinātnisko novērtējumu un attiecīgo zinātnisko atzinumu dublēšanas attiecībā uz ģenētiski modificētiem organismiem (ĢMO), Iestādei būtu jāsniedz zinātniskie atzinumi arī par produktiem, kas nav pārtika un barība un kas pieder pie ĢMO, kā definēts Direktīvā 2001/18/EK ([1]), neierobežojot tajā noteiktās procedūras.

(39) Iestādei, sniedzot atbalstu zinātniekos jautājumos, būtu jāveicina Kopienas un dalībvalstu loma starptautisko pārtikas nekaitīguma standartu un tirdzniecības līgumu izstrādē.

(40) Kopienas iestāžu, sabiedrības un ieinteresēto personu uzticība Iestādei ir būtiska. Tādēļ ir svarīgi nodrošināt tās neatkarību, augstu zinātnisko kvalitāti, pārredzamību un efektivitāti. Vajadzīga arī sadarbība ar dalībvalstīm.

(41) Šajā nolūkā būtu jāieceļ valde tā, lai nodrošinātu augstāku kompetences standartu, plašu attiecīgās pieredzes spektru, piemēram, vadībā un valsts pārvaldē, kā arī pēc iespējas plašu ģeogrāfisko izplatību Eiropas Savienībā. Tas būtu jāatvieglo, rotējot valdes locekļiem no dažādām izcelsmes valstīm un nerezervējot nevienu vietu kādas noteiktas dalībvalsts pilsoņiem.

(42) Iestādes rīcībā vajadzētu būt līdzekļiem, lai veiktu visus uzdevumus, kas vajadzīgi, lai tā spētu izpildīt savas funkcijas.

(43) Valdei būtu vajadzīgas pilnvaras, lai izstrādātu budžetu, pārbaudītu tā izpildi, izstrādātu iekšējos noteikumus, pieņemtu finanšu noteikumus, ieceltu zinātniskās komitejas un zinātnes ekspertu grupu locekļus un ieceltu izpilddirektoru.

(44) Lai darbotos efektīvi, Iestādei būtu cieši jāsadarbojas ar dalībvalstu kompetentajām struktūrām. Būtu jāizveido konsultatīvā padome, kas sniegtu konsultācijas izpilddirektoram, izveidotu informācijas apmaiņas mehānismu un nodrošinātu ciešu sadarbību jo īpaši attiecībā uz tīkla darbības sistēmu. Sadarbībai un atbilstīgai informācijas apmaiņai būtu arī jāsamazina atšķirīgu zinātnisko atzinumu iespējamība.

(45) Iestādei būtu jāpārņem Komisijas paspārnē darbojošos zinātnisko komiteju funkcijas, sniedzot zinātniskos atzinumus tās kompetences jomā. Minētās komitejas ir jāreorganizē, lai nodrošinātu lielāku zinātnisko konsekvenci attiecībā uz pārtikas piegādes

([1]) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2001/18/EK (2001. gada 12. marts) par ģenētiski modificētu organismu apzinātu izplatīšanu vidē un Padomes Direktīvas 90/220/EEK atcelšanu (OV L 106, 17.4.2001., 1. lpp.).

▼B

ķēdi un lai dotu tām iespēju strādāt efektīvāk. Tādēļ Iestādē būtu jāizveido zinātniskā komiteja un pastāvīgās zinātnes ekspertu grupas, kas sniegtu šādus atzinumus.

(46) Lai garantētu neatkarību, zinātniskās komitejas un zinātnes ekspertu grupu locekļiem vajadzētu būt neatkarīgiem zinātniekiem, kas pieņemti darbā atklātā pieteikšanās procedūrā.

(47) Iestādes neatkarīga zinātniska references centra funkcijas nozīmē, ka zinātnisku atzinumu var pieprasīt ne tikai Komisija, bet arī Eiropas Parlaments un dalībvalstis. Lai nodrošinātu zinātnisko konsultāciju procesa vadāmību un konsekvenci, Iestādei būtu jāspēj noraidīt vai grozīt pieprasījumu, to pamatojot un balstoties uz iepriekš noteiktiem kritērijiem. Būtu arī jāsper soļi, lai izvairītos no atšķirīgiem zinātniskiem atzinumiem un jāparedz atbilstīgas procedūras, kas gadījumos, kad dažādām zinātniskajām struktūrām tomēr ir atšķirīgi zinātniskie atzinumi, dotu iespēju novērst minētās atšķirības vai sniegt riska vadītājiem pārredzamu zinātniskās informācijas pamatu.

(48) Iestādei būtu jāspēj uzdot, lai tiktu veikti zinātniski pētījumi, kas vajadzīgi tās pienākumu izpildei, vienlaikus nodrošinot, ka ar saitēm, ko tā izveidojusi ar Komisiju un dalībvalstīm, tiktu panākts, ka darbs netiek dublēts. Tas būtu jādara atklāti un pārredzami, un Iestādei būtu jāņem vērā Kopienas kompetences joma un struktūras.

(49) Tas, ka Kopienas līmenī nepastāv efektīva pārtikas piegādes ķēdes datu vākšanas un analīzes sistēma, ir atzīts par lielu trūkumu. Tādēļ kā Iestāde koordinēts tīkls un Iestādes darbības jomās būtu jāizveido attiecīgo datu vākšanas un analīzes sistēma. Jāpārskata Kopienas datu vākšanas tīkli, kas jau pastāv Iestādes darbības jomās.

(50) Potenciālu risku uzlabota identifikācija ilgākā laika posmā var izrādīties labs aizsarglīdzeklis dalībvalstu un Kopienas rīcībā, tām īstenojot savu politiku. Tāpēc kā pirmais uzdevums jāuzdod Iestādei vākt informāciju un veikt uzraudzību, kā arī novērtēt un darīt zināmu potenciālu risku, lai to novērstu.

(51) Iestādes izveidei būtu jādod dalībvalstīm iespēja vairāk iesaistīties zinātniskajās procedūrās. Tāpēc Iestādei un dalībvalstīm cieši jāsadarbojas. Jo īpaši Iestādei būtu jāspēj uzdot dažus uzdevumus organizācijām dalībvalstīs.

(52) Jānodrošina līdzsvars starp vajadzību izmantot valsts organizācijas, kas pildītu Iestādes uzdotos uzdevumus, un vajadzību vispārējas konsekvences labad nodrošināt, ka tādus uzdevumus veic saskaņā ar kritērijiem, kas šādiem uzdevumiem noteikti. Lai ņemtu vērā Iestādes izveidi un jaunās iespējas, ko tā piedāvā, gada laikā būtu jāpārskata esošās procedūras, ko izmanto, lai sadalītu zinātniskos uzdevumus starp dalībvalstīm, jo īpaši attiecībā uz dokumentācijas novērtēšanu, ko iesnieguši uzņēmumi, lai

▼B

saņemtu atļaujas attiecībā uz dažām vielām, produktiem vai procedūrām, novērtējuma procedūrām paliekot vismaz tikpat stingrām kā iepriekš.

(53) Komisija ir pilnībā atbildīga par riska pārvaldības pasākumu paziņošanu. Tādēļ Iestādei un Komisijai būtu jāapmainās ar attiecīgo informāciju. Lai nodrošinātu globālā saziņas procesa saskaņotību, ir vajadzīga arī cieša sadarbība starp Iestādi, Komisiju un dalībvalstīm.

(54) Iestādes neatkarība un tās loma sabiedrības informēšanā nozīmē, ka tai būtu jāspēj sniegt autonomi paziņojumi tās kompetences jomās un ka tās mērķis ir sniegt objektīvu, ticamu un viegli saprotamu informāciju.

(55) Lai ņemtu vērā visus reģionālos rādītājus un saistību ar veselības politiku, ir vajadzīga pienācīga sadarbība ar dalībvalstīm un citām ieinteresētajām personām īpašajā sabiedrības informēšanas kampaņu sfērā.

(56) Papildus darbības principiem, kuru pamatā ir neatkarība un pārredzamība, Iestādei vajadzētu būt organizācijai, kas ir atvērta kontaktiem ar patērētājiem un citām ieinteresētajām grupām.

(57) Iestāde būtu jāfinansē no Eiropas Savienības vispārējā budžeta. Tomēr, ņemot vērā gūto pieredzi, jo īpaši attiecībā uz uzņēmumu iesniegto atļaujas dokumentācijas apstrādi, trīs gadu laikā pēc šīs regulas stāšanās spēkā būtu jāizskata iespēja iekasēt samaksu. Kopienas budžeta procedūru turpina piemērot attiecībā uz visām subsīdijām, ko piešķir no Eiropas Savienības vispārējā budžeta. Turklāt finanšu pārskatu revīzija būtu jāveic Revīzijas palātai.

(58) Jāpieļauj to Eiropas valstu dalība, kuras nav Eiropas Savienības dalībvalstis, bet ir noslēgušas nolīgumus, ar kuriem saskaņā tām jātransponē un jāievieš Kopienas tiesību aktu kopums jomā, uz kuru attiecas šī regula.

(59) Padomes Direktīvas 92/59/EEK (1992. gada 29. jūnijs) par produktu vispārējo drošību [1] jau paredzēta ātrās reaģēšanas sistēma. Pastāvošās sistēmas jomā ir pārtika un rūpniecības ražojumi, bet ne barība. Nesenā krīze pārtikas apritē ir pierādījusi vajadzību izveidot uzlabotu un paplašinātu ātrās reaģēšanas sistēmu attiecībā uz pārtiku un barību. Šo pārskatīto sistēmu būtu jāvada Komisijai, un tīklā vajadzētu iesaistīt dalībvalstis, Komisiju un Iestādi. Sistēmai nevajadzētu attiekties uz Kopienas režīmiem, kas attiecas uz informācijas operatīvo apmaiņu radiācijas avārijas gadījumā, kā definēts Padomes Lēmumā 87/600/*Euratom* [2].

(60) Nesenie ar pārtikas nekaitīgumu saistītie notikumi ir pierādījuši vajadzību izstrādāt atbilstīgus pasākumus ārkārtas situācijās, lai nodrošinātu, ka uz visu pārtiku neatkarīgi no tās veida un izcelsmes, kā arī visu barība attiecina kopējus pasākumus, ja rodas nopietns risks cilvēku veselībai, dzīvnieku veselībai vai videi. Tādai visaptverošai pieejai ārkārtas pasākumiem attiecībā

[1] OV L 228, 11.8.1992., 24. lpp.
[2] OV L 371, 30.12.1987., 76. lpp.

▼B

uz pārtikas nekaitīgumu būtu jādod iespēja efektīvi rīkoties un izvairīties no nepamatotām atšķirībām rīcībā nopietna riska gadījumā saistībā ar pārtiku vai barību.

(61) Nesenā pārtikas aprites krīze Komisijai ir arī parādījusi priekšrocības, kādas ir pareizi savstarpēji pielāgotām, ātrākām krīzes vadības procedūrām. Minētajām organizatoriskajām procedūrām būtu jādod iespēja uzlabot rīcības koordināciju un noteikt visefektīvākos pasākumus, pamatojoties uz labāko zinātnisko informāciju. Tāpēc pārskatītajās procedūrās būtu jāņem vērā Iestādes pienākumi, un tajās būtu jāparedz tās zinātniskā un tehniskā palīdzība kā konsultācijas pārtikas aprites krīzes gadījumā.

(62) Lai nodrošinātu efektīvāku, visaptverošāku pieeju pārtikas apritei, būtu jāizveido Pārtikas aprites un dzīvnieku veselības komiteja, kas aizstātu Pastāvīgo veterinārijas komiteju, Pastāvīgo pārtikas produktu komiteju un Pastāvīgo barības komiteju. Līdz ar to būtu jāatceļ Padomes Lēmums 68/361/EEK ([1]), Padomes Lēmums 69/414/EEK ([2]) un Padomes Lēmums 70/372/EEK ([3]). Tā paša iemesla dēļ Pārtikas aprites un dzīvnieku veselības komitejai tās kompetences jomā (attiecībā uz Direktīvu 76/895/EEK ([4]), Direktīvu 86/362/EEK ([5]), Direktīvu 86/363/EEK ([6]), Direktīvu 90/642/EEK ([7]) un Direktīvu 91/414/EEK ([8]) par augu aizsardzības līdzekļiem un maksimālo atlieku līmeņu noteikšanu būtu jāaizstāj arī Pastāvīgā augu veselības komiteja.

(63) Pasākumi, kas vajadzīgi, lai ieviestu šo regulu, būtu jāpieņem saskaņā ar Padomes Lēmumu 1999/468/EK (1999. gada 28. jūnijs), ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību ([9]).

(64) Tirgus dalībniekiem būtu vajadzīgs pietiekami daudz laika, lai pielāgotos dažām šajā regulā noteiktajām prasībām, un Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādei būtu jāsāk darbība 2002. gada 1. janvārī.

(65) Ir svarīgi izvairīties no tā, ka tiek jaukta Iestādes misija un ar Padomes Regulu (EEK) Nr. 2309/93 ([10]) izveidotās Eiropas Zāļu novērtēšanas aģentūras (*EMEA*) misija. Tādēļ ir jānosaka, ka šī regula neierobežo kompetenci, kas ar Kopienas tiesību aktiem piešķirta *EMEA*, tostarp pilnvaras, kas piešķirtas ar Padomes Regulu (EEK) Nr. 2377/90 (1990. gada 26. jūnijs), ar ko nosaka Kopienas procedūru veterināro zāļu atlieku maksimālā līmeņa noteikšanai dzīvnieku izcelsmes pārtikas produktos ([11]).

([1]) OV L 255, 18.10.1968., 23. lpp.
([2]) OV L 291, 19.11.1969., 9. lpp.
([3]) OV L 170, 3.8.1970., 1. lpp.
([4]) OV L 340, 9.12.1976., 26. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas Direktīvu 2000/57/EK (OV L 244, 29.9.2000., 76. lpp.).
([5]) OV L 221, 7.8.1986., 37. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas Direktīvu 2001/57/EK (OV L 208, 1.8.2001., 36. lpp.).
([6]) OV L 221, 7.8.1986., 43. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas Direktīvu 2001/57/EK.
([7]) OV L 350, 14.12.1990., 71. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas Direktīvu 2001/57/EK.
([8]) OV L 230, 19.8.1991., 1. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas Direktīvu 2001/49/EK (OV L 176, 29.6.2001., 61. lpp.).
([9]) OV L 184, 17.7.1999., 23. lpp.
([10]) OV L 214, 24.8.1993., 1. lpp. Regulā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas Regulu (EK) Nr. 649/98 (OV L 88, 24.3.1998., 7. lpp.).
([11]) OV L 224, 18.8.1990., 1. lpp. Regulā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas Regulu (EK) Nr. 1553/2001 (OV L 205, 31.7.2001., 16. lpp.).

▼B

(66) Lai sasniegtu šīs regulas galvenos mērķus, ir vajadzīgi un lietderīgi paredzēt to koncepciju, principu un procedūru tuvināšanu, kuri veido pārtikas aprites tiesību aktu kopīgo pamatu Kopienā, kā arī izveidot Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādi. Saskaņā ar Līguma 5. pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā regulā paredzēti tikai tādi noteikumi, kas vajadzīgi, lai sasniegtu attiecīgos mērķus,

IR PIEŅĒMUŠI ŠO REGULU.

I NODAĻA

JOMA UN DEFINĪCIJAS

1. pants

Mērķis un joma

1. Šī regula ir pamats tam, lai saistībā ar pārtiku nodrošinātu cilvēku veselības un patērētāju interešu augstu aizsardzības līmeni, jo īpaši ņemot vērā atšķirības pārtikas, tostarp tradicionālo produktu, piegādē, vienlaikus nodrošinot efektīvu iekšējā tirgus darbību.

Ar to nosaka kopējos principus un pienākumus, stingri zinātniska pamata nodrošināšanas līdzekļus, efektīvu organizatorisko kārtību un procedūras, kas ir lēmumu pieņemšanas pamatā jautājumos par pārtikas un barības nekaitīgumu.

2. Šā panta 1. punkta mērķiem šajā regulā izstrādāti vispārīgi principi, kas Kopienas un valsts līmenī reglamentē pārtiku un barību vispār, un jo īpaši pārtikas un barības nekaitīgumu.

Ar šo regulu izveido Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādi.

Šajā regulā izstrādātas procedūras attiecībā uz jautājumiem, kam ir tieša vai netieša ietekme uz pārtikas un barības nekaitīgumu.

3. Šī regula attiecas uz visiem pārtikas un barības ražošanas, pārstrādes un izplatīšanas posmiem. Tā neattiecas uz produktu primāro ražošanu savam patēriņam vai pārtikas sagatavošanu, manipulācijām ar to vai uzglabāšanu mājās savam patēriņam.

2. pants

“Pārtikas” definīcija

Šajā regulā, “pārtika” (jeb “pārtikas produkts”) ir jebkura apstrādāta, daļēji apstrādāta vai neapstrādāta viela vai produkts, kas paredzēts cilvēkiem uzturam vai ko saprātīgi paredzamos apstākļos cilvēki varētu lietot uzturā.

Pie “pārtikas” pieder dzērieni, košļājamās gumijas un jebkura viela, tostarp ūdens, kas apzināti pievienota pārtikai tās ražošanas, sagatavošanas vai apstrādes laikā. Pie pārtikas pieder ūdens aiz atbilstības punkta, kā definēts Direktīvas 98/83/EK 6. pantā un neierobežojot Direktīvas 80/778/EEK un Direktīvas 98/83/EK prasības.

Pie “pārtikas” nepieder:

a) dzīvnieku barība;

▼B

b) dzīvi dzīvnieki, ja vien tie nav sagatavoti laišanai tirgū patēriņam cilvēku uzturā;

c) augi pirms novākšanas;

d) zāles Padomes Direktīvas 65/65/EEK ([1]) un Padomes Direktīvas 92/73/EEK ([2]) nozīmē;

e) kosmētiskie līdzekļi Padomes Direktīvas 76/768/EEK ([3]) nozīmē;

f) tabaka un tabakas izstrādājumi Padomes Direktīvas 89/622/EEK ([4]) nozīmē;

g) narkotiskās vai psihotropās vielas ANO 1961. gada Vienotās Konvencijas par narkotiskajām vielām un ANO 1971. gada Konvencijas par psihotropām vielām nozīmē;

h) atliekas un piesārņotāji.

3. pants

Citas definīcijas

Šajā regulā:

1. "pārtikas aprites tiesību akti" ir normatīvi un administratīvi akti, kas Kopienas vai valsts līmenī reglamentē pārtiku vispār, un jo īpaši pārtikas nekaitīgumu; tie attiecas uz jebkuru pārtikas — kā arī barības, ko ražo produktīviem dzīvniekiem vai ko izbaro šādiem dzīvniekiem — ražošanas, pārstrādes un izplatīšanas posmu;

2. "pārtikas uzņēmums" ir jebkurš uzņēmums, kas nes peļņu vai ne, publisks vai privāts, kas saistīts ar jebkuru pārtikas ražošanas, pārstrādes un izplatīšanas posmu;

3. "uzņēmējs, kas iesaistīts pārtikas apritē", ir ikviena fiziska vai juridiska persona, kura atbildīga par to, lai tiktu nodrošināts, ka viņa/viņas kontrolē esošais pārtikas uzņēmums izpilda pārtikas aprites tiesību aktu prasības;

4. "barība" (jeb "lopbarība") ir jebkura pārstrādāta, daļēji pārstrādāta vai nepārstrādāta viela vai produkts, tostarp piedevas, ko paredzēts izbarot dzīvniekiem;

5. "barības uzņēmums" ir jebkurš uzņēmums, kas nes peļņu vai ne, ir publisks vai privāts, kas saistīts ar jebkuru barības ražošanas, izgatavošanas, pārstrādes, uzglabāšanas, pārvadāšanas vai izplatīšanas operāciju, tostarp ar jebkuru ražotāju, kas ražo, pārstrādā vai uzglabā barību dzīvnieku barošanai savā saimniecībā;

6. "uzņēmējs, kas iesaistīts barības apritē", ir ikviena fiziska vai juridiska persona, kura atbildīga par to, lai tiktu nodrošināts, ka viņa/viņas kontrolē esošais barības uzņēmums izpilda barības aprites tiesību aktu prasības;

([1]) OV 22, 9.2.1965., 369. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 93/39/EEK (OV L 214, 24.8.1993., 22. lpp.).
([2]) OV L 297, 13.10.1992., 8. lpp.
([3]) OV L 262, 27.9.1976., 169. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas Direktīvu 2000/41/EK (OV L 145, 20.6.2000., 25. lpp.).
([4]) OV L 359, 8.12.1989., 1. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 92/41/EEK (OV L 158, 11.6.1992., 30. lpp.).

▼B

7. “mazumtirdzniecība” ir manipulācijas ar pārtiku un/vai tās apstrāde, un tās uzglabāšana tirdzniecības vai piegādes vietā galapatērētājam, tostarp izplatīšanas vietās, ēdināšanas uzņēmumos, uzņēmumu un iestāžu ēdnīcās, restorānos un citos līdzīgos pārtikas pakalpojumu uzņēmumos, veikalos, lielveikalu izplatīšanas centros un vairumtirdzniecības punktos;

8. “laišana tirgū” ir pārtikas vai barības turēšana pārdošanas nolūkā, tostarp piedāvāšana pārdošanai vai jebkura cita veida nodošana par maksu vai bez tās, un pārdošana, izplatīšana un citāda nodošana;

9. “risks” ir apdraudējuma rezultātā radušās negatīvas ietekmes uz veselību varbūtība un minētās ietekmes nopietnība;

10. “riska analīze” ir process, ko veido trīs savstarpēji saistītas daļas: riska novērtējums, riska pārvaldība un riska paziņošana;

11. “riska novērtējums” ir zinātniski pamatots process, ko veido četri posmi: apdraudējuma identificēšana, apdraudējuma raksturojums, iedarbības novērtējums un riska raksturojums;

12. “riska pārvaldība” ir no riska novērtējuma atšķirīgs process, kurā izsver politikas alternatīvas, apspriežoties ar ieinteresētajām personām, ņemot vērā riska novērtējumu un citus tiesiskus faktorus un vajadzības gadījumā izraugoties atbilstīgus profilakses un kontroles pasākumus;

13. “riska paziņošana” ir informācijas un atzinumu interaktīva apmaiņa visā riska analīzes procesā attiecībā uz apdraudējumu un risku, ar risku saistītiem faktoriem un riska uztveri starp riska novērtētājiem, riska pārvaldītājiem, patērētājiem, pārtikas un barības uzņēmumiem, akadēmisko sabiedrību un citām ieinteresētajām personām, tostarp riska novērtējuma rezultātu izskaidrošana un riska pārvaldības lēmumu pamatojums;

14. “apdraudējums” ir bioloģisks, ķīmisks vai fizisks aģents pārtikā vai barībā vai tāds pārtikas vai barības stāvoklis, kas potenciāli var izraisīt negatīvu ietekmi uz veselību;

15. “izsekojamība” ir spēja visos ražošanas, pārstrādes un izplatīšanas posmos izsekot un atrast jebkuru pārtiku, barību,produktīvo dzīvnieku vai vielu, ko paredzēts vai ko varētu pievienot pārtikai vai barībai;

16. “ražošanas, pārstrādes un izplatīšanas posmi” ir visi posmi, tostarp imports, no pārtikas primārās ražošanas, to ieskaitot, līdz tās uzglabāšanai, pārvadāšanai, pārdošanai vai piegādei galapatērētājam, tās ieskaitot, un attiecīgā gadījumā barības importēšana, ražošana, izgatavošana, uzglabāšana, pārvadāšana, izplatīšana, pārdošana un piegāde;

17. “primārā ražošana” ir primāro produktu ražošana vai audzēšana, tostarp ražas novākšana, slaukšana un saimniecībā audzētu dzīvnieku ražošana pirms nokaušanas. Tā iekļauj arī medības, zveju un savvaļas produktu vākšanu;

▼B

18. “galapatērētājs” ir pēdējais pārtikas produkta patērētājs, kurš neizmantos pārtiku uzņēmējdarbībā, kas saistīta ar pārtikas apriti.

II NODAĻA

VISPĀRĪGI PĀRTIKAS APRITES TIESĪBU AKTI

4. pants

Joma

1. Šī nodaļa attiecas uz jebkuras pārtikas — kā arī barības, ko ražo produktīviem dzīvniekiem vai ko izbaro šādiem dzīvniekiem — ražošanas, pārstrādes un izplatīšanas posmu.

2. Šīs regulas 5. līdz 10. pantā noteiktie principi veido vispārīgu horizontāla rakstura sistēmu, kas jāņem vērā, veicot pasākumus.

3. Lai izpildītu 5. līdz 10. panta prasības, pastāvošos pārtikas aprites tiesību aktu principus un procedūras savstarpēji pielāgo pēc iespējās drīz un vēlākais līdz 2007. gada 1. janvārim.

4. Līdz tam laikam un atkāpjoties no 2. punkta, spēkā esošos tiesību aktus ieviešot, ņemot vērā 5. līdz 10. pantā noteiktos principus.

1. IEDAĻA

VISPĀRĪGI PĀRTIKAS APRITES TIESĪBU AKTU PRINCIPI

5. pants

Vispārīgi mērķi

1. Pārtikas aprites tiesību aktiem ir viens vai vairāki vispārīgi mērķi, proti, augsts cilvēku dzīvības un veselības, kā arī patērētāju interešu aizsardzības līmenis, tostarp godīga pārtikas tirdzniecības prakse, attiecīgā gadījumā ņemot vērā dzīvnieku veselības un labturības, augu veselības un vides aizsardzību.

2. Pārtikas aprites tiesību aktu mērķis ir panākt tādas pārtikas un barības brīvu apriti Kopienā, kura izgatavota vai ko pārdod saskaņā ar šīs nodaļas vispārīgajiem principiem un prasībām.

3. Ja pastāv starptautiskie standarti vai ja tie noteikti tiks izstrādāti, tad tos ņem vērā, izstrādājot vai pieņemot pārtikas aprites tiesību aktus, izņemot gadījumus, kad tādi standarti vai to daļas būtu neefektīvs vai nepiemērots līdzeklis pārtikas aprites tiesību aktu likumīgo mērķu sasniegšanai, vai ja ir attiecīgs zinātnisks pamatojums, vai ja to rezultātā aizsardzības līmenis būtu citāds, nekā atzīts par piemērotu Kopienā.

6. pants

Riska analīze

1. Lai sasniegtu vispārīgo mērķi, proti, cilvēku veselības un dzīvības augsta līmeņa aizsardzību, pārtikas aprites tiesību aktu pamatā ir riska

▼B

analīze, izņemot gadījumus, kad tas neatbilst apstākļiem vai konkrētā pasākuma iedabai.

2. Riska novērtēšanu pamato ar pieejamiem zinātniskiem pierādījumiem un veic neatkarīgi, objektīvi un pārredzami.

3. Lai sasniegtu pārtikas aprites tiesību aktu vispārīgos mērķus, kas noteikti 5. pantā, veicot riska pārvaldību, ņem vērā riska novērtēšanas rezultātus, un jo īpaši 22. pantā norādītās Iestādes atzinumus, citus faktorus, kas attiecas uz konkrēto jautājumu, un 7. panta 1. punktā noteiktajos apstākļos — piesardzības principu.

7. pants

Piesardzības princips

1. Īpašos apstākļos, kad, novērtējot pieejamo informāciju, identificēta iespējama kaitīga ietekme uz veselību, bet nav zinātniskas pārliecības, var pieņemt riska pārvaldības pagaidu pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu Kopienas izraudzīto augsto veselības aizsardzības līmeni, līdz saņem turpmāku zinātnisko informāciju par pilnīgāku riska novērtējumu.

2. Pasākumi, kas pieņemti, pamatojoties uz 1. punktu, ir proporcionāli un ierobežo tirdzniecību ne vairāk, kā vajadzīgs, lai sasniegtu Kopienas izraudzīto augsto veselības aizsardzības līmeni, ņemot vērā tehnisko un ekonomisko iespējamību un citus faktorus, ko uzskata par atbilstīgiem attiecīgajā jautājumā. Minētos pasākumus pārskata sapratīgā laikā, kas atkarīgs no tā, kāda ir identificētā riska dzīvībai vai veselībai iedaba, un tās zinātniskās informācijas veida, kura vajadzīga, lai gūtu lielāku zinātnisku pārliecību un veiktu pilnīgāku riska novērtējumu.

8. pants

Patērētāju interešu aizsardzība

1. Pārtikas aprites tiesību aktu mērķis ir aizsargāt patērētāju intereses, un ar tiem patērētājiem nodrošina pamatu, lai izdarītu uz informāciju balstītu izvēli attiecībā uz pārtikas produktiem, ko viņi lieto uzturā. To mērķis ir novērst:

a) krāpniecisku vai maldinošu praksi;

b) pārtikas produktu viltošanu; un

c) jebkuru citu praksi, kas var maldināt patērētāju.

2. IEDAĻA

PĀRREDZAMĪBAS PRINCIPI

9. pants

Apspriešanās ar sabiedrību

Sagatavojot, novērtējot un pārskatot pārtikas aprites tiesību aktus, atklāti un pārredzami, tieši vai ar pārstāvniecības struktūru starpniecību apspriežas ar sabiedrību, izņemot gadījumus, kad tas nav iespējams jautājuma steidzamības dēļ.

▼B

10. pants

Sabiedrības informēšana

Neierobežojot Kopienas un valstu tiesību aktu noteikumus, kas piemērojami attiecībā uz piekļuvi dokumentiem, gadījumos, kad ir pamatots iemesls aizdomām, ka pārtika vai barība var radīt risku cilvēku vai dzīvnieku veselībai, atkarībā no minētā riska iedabas, nopietnības un apjoma, valsts iestādes sper attiecīgus soļus, lai informētu plašu sabiedrību par riska veselībai iedabu, pēc iespējas pilnīgi identificējot pārtiku vai barību, vai pārtikas vai barības veidu, iespējamo risku, un pasākumus, ko veic vai ko veiks, lai no minētā riska izvairītos, lai to samazinātu vai novērstu.

3. IEDAĻA

VISPĀRĒJIE PIENĀKUMI PĀRTIKAS TIRDZNIECĪBĀ

11. pants

Pārtika un barība, ko importē Kopienā

Pārtika un barība, ko importē Kopienā laišanai tirgū, atbilst attiecīgajām pārtikas aprites tiesību aktu prasībām vai nosacījumiem, ko Kopiena atzinusi par vismaz līdzvērtīgiem minētajām prasībām, vai — ja noslēgts īpašs nolīgums starp Kopienu un eksportētājvalsti — tad tajā iekļautajām prasībām.

12. pants

Pārtika un barība, ko eksportē no Kopienas

1. Pārtika un barība, ko eksportē vai reeksportē no Kopienas laišanai tirgū trešā valstī, atbilst attiecīgajām pārtikas aprites tiesību aktu prasībām, ja vien importētājvalsts iestāžu prasības nav citādas vai ja citādi nav noteikts normatīvos aktos, standartos, prakses kodeksos un citās juridiskās un administratīvās procedūrās, kas var būt spēkā importētājvalstī.

Citos apstākļos, izņemot gadījumus, kad pārtikas produkti ir kaitīgi veselībai vai barība nav nekaitīga, pārtiku un barību var eksportēt vai reeksportēt tikai tad, ja galamērķa valsts kompetentās iestādes informētas par iemesliem, kāpēc attiecīgo pārtiku vai barību nevarētu laist tirgū Kopienā, un apstākļiem, kādos tas nevar notikt, tam ir noteikti piekritušas.

2. Ja piemēro tāda divpusēja nolīguma noteikumus, kurš noslēgts starp Kopienu vai vienu no tās dalībvalstīm un kādu trešo valsti, tad pārtika un barība, ko eksportē no Kopienas vai attiecīgās dalībvalsts uz attiecīgo trešo valsti, atbilst minētajiem noteikumiem.

13. pants

Starptautiskie standarti

Neierobežojot savas tiesības un pienākumus, Kopiena un dalībvalstis:

▼B

a) veicina starptautisko tehnisko pārtikas un barības standartu, kā arī sanitāro un fitosanitāro standartu izstrādi;

b) veicina koordināciju darbam ar pārtikas un barības standartiem, ko sākušas starptautiskās valstiskās un nevalstiskās organizācijas;

c) atbilstīgā un piemērotā gadījumā veicina līgumu izstrādi par īpašo ar pārtiku un barību saistīto pasākumu līdzvērtības atzīšanu;

d) pievērš īpašu uzmanību attīstības valstu īpašajām attīstības, finanšu un tirdzniecības vajadzībām, lai nodrošinātu, ka starptautiskie standarti nerada nevajadzīgus šķēršļus eksportam no attīstības valstīm;

e) veicina saskaņotību starp pārtikas aprites tiesību aktiem un starptautiskajiem tehniskajiem standartiem, nodrošinot arī, ka nesamazinās augstais aizsardzības līmenis, kas pieņemts Kopienā.

4. IEDAĻA

PĀRTIKAS APRITES TIESĪBU AKTU VISPĀRĪGAS PRASĪBAS

14. pants

Pārtikas nekaitīguma prasības

1. Pārtiku nelaiž tirgū, ja tā nav nekaitīga.

2. Uzskata, ka pārtika nav nekaitīga, ja domā, ka tā:

a) var kaitēt veselībai;

b) nav derīga lietošanai cilvēku uzturā.

3. Nosakot, vai pārtika nav nekaitīga, ņem vērā:

a) parastos apstākļus, kādos patērētājs lieto pārtiku, un apstākļus katrā ražošanas, pārstrādes un izplatīšanas posmā; un

b) informāciju, ko sniedz patērētājam, tostarp informāciju uz etiķetes vai citu patērētājam parasti pieejamu informāciju par to, kā izvairīties no īpašas negatīvas ietekmes uz veselību, ko izraisa kāds konkrēts pārtikas produkts vai konkrētas kategorijas pārtikas produkti.

4. Nosakot, vai pārtika var kaitēt veselībai, ņem vērā:

a) ne tikai minētās pārtikas iespējamo tūlītējo un/vai īstermiņa un/vai ilgtermiņa ietekmi uz tās personas veselību, kura to lieto uzturā, bet arī ietekmi uz nākamajām paaudzēm;

b) iespējamo kumulatīvo toksisko iedarbību;

c) konkrētas kategorijas patērētāju veselības jutīgumu, ja pārtika ir paredzēta minētajās kategorijas patērētājiem.

5. Nosakot, vai pārtika ir nederīga lietošanai cilvēku uzturā, ņem vērā, vai pārtika cilvēku uzturā atbilstīgi tās paredzētajai lietošanai nav lietojama piesārņojuma dēļ, ko radījis kāds svešķermenis vai kas cits, vai pūšanas, bojāšanās vai trūdēšanas dēļ.

▼B

6. Ja kāds pārtikas produkts, kurš nav nekaitīgs, ir daļa no pārtikas partijas vai sūtījuma, kas ir no vienas un tās pašas klases precēm vai precēm ar vienu un to pašu aprakstu, tad pieņem, ka visa pārtika šajā partijā vai sūtījumā nav nekaitīga, ja vien pēc rūpīga novērtējuma nav pierādījumu, ka atlikusī partija vai sūtījums ir nekaitīgs.

7. Pārtiku, kas atbilst īpašiem Kopienas noteikumiem, kuri reglamentē pārtikas nekaitīgumu, uzskata par nekaitīgu, ciktāl tas skar aspektus, uz kuriem attiecas minētie īpašie Kopienas noteikumi.

8. Pārtikas atbilstība īpašiem noteikumiem, kas uz to attiecas, neliedz kompetentajām iestādēm veikt atbilstīgus pasākumus, lai noteiktu ierobežojumus tās laišanai tirgū vai lai pieprasītu to izņemt no tirgus, ja ir pamatotas aizdomas, ka minētā pārtika nav nekaitīga, kaut gan šāda atbilstība pastāv.

9. Ja nav īpašu Kopienas noteikumu, tad pārtiku uzskata par nekaitīgu, ja tā atbilst īpašajiem valsts tiesību aktu noteikumiem, kas reglamentē pārtikas nekaitīgumu tajā dalībvalstī, kuras teritorijā minēto pārtiku laiž tirgū, un ja tādi noteikumi ir izstrādāti un tos piemēro, neierobežojot Līgumu, jo īpaši tā 28. un 30. pantu.

15. pants

Barības nekaitīguma prasības

1. Barību nelaiž tirgū un neizbaro nevienam produktīvajam dzīvniekam, ja tā nav nekaitīga.

2. Uzskata, ka barību nav nekaitīga tās paredzētajai izmantošanai, ja domā, ka:

— tai ir negatīva ietekme uz cilvēku vai dzīvnieku veselību,

— pārtiku, kas iegūta no produktīvajiem dzīvniekiem, tā padara tādu, kas nav nekaitīga patēriņam cilvēku uzturā.

3. Ja barība, kuru identificē kā neatbilstīgu barības nekaitīguma prasībām, ir daļa no barības partijas vai sūtījuma, kas ir no vienas un tās pašas klases precēm vai precēm ar vienu un to pašu aprakstu, tad pieņem, ka visa barība šajā partijā vai sūtījumā ir neatbilstīga, ja vien pēc rūpīga novērtējuma nav pierādījumu, ka atlikusī partija vai sūtījums atbilst barības nekaitīguma prasībām.

4. Barību, kas atbilst īpašiem Kopienas noteikumiem, kuri reglamentē barības nekaitīgumu, uzskata par nekaitīgu, ciktāl tas skar aspektus, uz kuriem attiecas minētie īpašie Kopienas noteikumi.

5. Barības atbilstība īpašiem noteikumiem, kas uz to attiecas, neliedz kompetentajām iestādēm veikt atbilstīgus pasākumus, lai noteiktu ierobežojumus tās laišanai tirgū vai lai pieprasītu tās izņemšanu no tirgus, ja ir pamatotas aizdomas, ka minētā barība nav nekaitīga, kaut gan šāda atbilstība pastāv.

6. Ja nav īpašu Kopienas noteikumu, tad barību uzskata par nekaitīgu, ja tā atbilst īpašajiem valsts tiesību aktu noteikumiem, kas reglamentē barības nekaitīgumu tajā dalībvalstī, kuras teritorijā minētā barība ir apritē, un ja tādi noteikumi ir izstrādāti un to piemēro, neierobežojot Līgumu, jo īpaši tā 28. un 30. pantu.

▼B

16. pants

Noformējums

Neierobežojot konkrētākus pārtikas aprites tiesību aktu noteikumus, pārtikas vai barības marķējums, reklāma un noformējums, tostarp to forma, izskats vai iepakojums, izmantotie iepakojuma materiāli, veids, kā tie izkārtoti un kā novietoti, kā arī informācija, kas par tiem pieejama ar jebkura saziņas līdzekļa starpniecību, nemaldina patērētājus.

17. pants

Pienākumi

1. Uzņēmēji, kas iesaistīti pārtikas un barības apritē, visos ražošanas, pārstrādes un izplatīšanas posmos uzņēmumos, kas atrodas viņu pārziņā, nodrošina, lai pārtika vai barība atbilstu pārtikas aprites tiesību aktu prasībām, kas attiecas uz viņu darbību, un pārbauda, vai minētās prasības ir izpildītas.

2. Dalībvalstīs ir spēkā pārtikas aprites tiesību akti, un tās uzrauga un pārbauda, lai uzņēmēji, kas iesaistīti pārtikas un barības apritē, visos ražošanas, pārstrādes un izplatīšanas posmos pildītu attiecīgās pārtikas aprites tiesību aktu prasības.

Minētajā nolūkā tajās darbojas oficiālas kontroles sistēma un tiek veiktas citas apstākļiem atbilstīgas darbības, tostarp sabiedrības informēšana par pārtikas un barības nekaitīgumu un risku, pārtikas un barības nekaitīguma uzraudzību, un citas uzraudzības darbības, kas skar visus ražošanas, pārstrādes un izplatīšanas posmus.

Dalībvalstis arī izstrādā noteikumus par pasākumiem un sankcijām, ko piemēro par pārtikas un barības aprites tiesību aktu pārkāpšanu. Tādiem pasākumiem un sankcijām jābūt efektīviem, samērīgiem un preventīviem.

18. pants

Izsekojamība

1. Visos ražošanas, pārstrādes un izplatīšanas posmos ir nodrošināts, ka pārtiku, barību, produktīvos dzīvniekus un jebkuras citas vielas, ko paredzēts pievienot vai ko varētu pievienot pārtikai vai barībai, var izsekot.

2. Uzņēmēji, kas iesaistīti pārtikas un barības apritē, spēj identificēt jebkuru personu, kas tām piegādājusi pārtiku, barību, produktīvu dzīvnieku vai jebkuru vielu, ko paredzēts pievienot vai ko varētu pievienot pārtikai vai barībai.

Tādēļ minēto uzņēmēju rīcībā ir sistēmas un procedūras, kas dod iespēju pēc pieprasījuma darīt attiecīgo informāciju zināmu kompetentajām iestādēm.

3. Pārtikas un barības apritē iesaistītu uzņēmēju rīcībā ir sistēmas un procedūras, ar ko identificē citus uzņēmumus, kam ir piegādāti minēto uzņēmēju produkti. Attiecīgo informāciju pēc pieprasījuma dara zināmu kompetentajām iestādēm.

▼B

4. Pārtiku vai barību, ko laiž tirgū vai ko varētu laist tirgū Kopienā, pienācīgi marķē vai identificē, lai atvieglotu tās izsekojamību, izmantojot atbilstīgus dokumentus vai informāciju saskaņā ar attiecīgām konkrētāku noteikumu prasībām.

5. Noteikumus šā panta prasību piemērošanai attiecībā uz konkrētām nozarēm var pieņemt saskaņā ar 58. panta 2. punktā noteikto procedūru.

19. pants

Pienākumi attiecībā uz pārtiku: uzņēmēji, kas iesaistīti pārtikas apritē

1. Ja uzņēmējs, kas iesaistīts pārtikas apritē, uzskata vai ja tam ir iemesls uzskatīt, ka pārtika, ko tas importējis, ražojis, pārstrādājis, izgatavojis vai izplatījis, neatbilst pārtikas nekaitīguma prasībām, un ja minētā pārtika vairs nav minētā pārtikas apritē iesaistītā uzņēmēja tiešā kontrolē, tad tas tūlīt sāk procedūru, lai izņemtu attiecīgo pārtiku no tirgus, un paziņo to kompetentajām iestādēm. Ja produkts jau var būt nonācis pie patērētāja, tad minētais tirgus dalībnieks efektīvi un precīzi informē patērētājus par pārtikas izņemšanas iemesliem un vajadzības gadījumā saņem atpakaļ no patērētājiem produktus, kas tiem jau piegādāti, ja citi pasākumi nav pietiekami, lai sasniegtu augstu veselības aizsardzības līmeni.

2. Uzņēmējs, kas iesaistīts pārtikas apritē un atbild par mazumtirdzniecību vai izplatīšanas darbībām, kuras neietekmē pārtikas iepakojumu, marķējumu, nekaitīgumu vai veselumu, sāk procedūru, lai izņemtu no tirgus produktus, kas neatbilst pārtikas nekaitīguma prasībām, un sadarbībā ar ražotājiem, pārstrādātājiem, izgatavotājiem un/vai kompetentajām iestādēm sekmē pārtikas nekaitīgumu, sniedzot attiecīgu informāciju, kas vajadzīga, lai izsekotu pārtiku.

3. Ja uzņēmējs, kas iesaistīts pārtikas apritē, uzskata vai tam ir iemesls uzskatīt, ka pārtika, ko tas laidis tirgū, var būt kaitīga cilvēku veselībai, tad tas tūlīt paziņo to kompetentajām iestādēm. Minētie uzņēmēji paziņo kompetentajām iestādēm, kāda darbība veikta, lai novērstu risku galapatērētājam, un nekavē un neatrunā nevienu cilvēku no sadarbības ar kompetentajām iestādēm saskaņā ar valsts tiesību aktiem un praksi, ja ar to var izvairīties no riska, ko rada pārtika, vai minēto risku samazināt vai novērst.

4. Uzņēmēji, kas iesaistīti pārtikas apritē, sadarbojas ar kompetentajām iestādēm, rīkojoties, lai izvairītos no riska, ko rada pārtika, kuru tie piegādā vai ir piegādājuši, vai lai samazinātu minēto risku.

20. pants

Pienākumi attiecībā uz barību: uzņēmēji, kas iesaistīti barības apritē

1. Ja uzņēmējs, kas iesaistīts barības apritē, uzskata vai ja tam ir iemesls uzskatīt, ka barība, ko tas importējis, ražojis, pārstrādājis, izgatavojis vai izplatījis, neatbilst pārtikas nekaitīguma prasībām, tad tas tūlīt sāk procedūras, lai izņemtu attiecīgo barību no tirgus, un paziņo to kompetentajām iestādēm. Tādos apstākļos vai gadījumā, kas norādīts 15. panta 3. punktā, kad partija vai sūtījums neatbilst barības nekaitīguma prasībām, minēto barību iznīcina, ja vien kompetentā iestāde nenolemj citādi. Minētais tirgus dalībnieks efektīvi un precīzi informē

▼B

minētās barības izmantotājus par tās izņemšanas iemesliem un vajadzības gadījumā saņem atpakaļ jau piegādātos produktus, ja citi pasākumi nav pietiekami, lai sasniegtu augstu veselības aizsardzības līmeni.

2. Uzņēmējs, kas iesaistīts barības apritē un atbild par mazumtirdzniecību vai izplatīšanas darbībām, kas neietekmē barības iepakojumu, marķējumu, nekaitīgumu vai veselumu, sāk procedūru, lai izņemtu no tirgus produktus, kas neatbilst barības nekaitīguma prasībām, un sadarbībā ar ražotājiem, pārstrādātājiem, izgatavotājiem un/vai kompetentajām iestādēm veicina barības nekaitīgumu, sniedzot attiecīgu informāciju, kas vajadzīga, lai izsekotu barību.

3. Ja uzņēmējs, kas iesaistīts barības apritē, uzskata vai tam ir iemesls uzskatīt, ka barība, ko tas laidis tirgū, iespējams, neatbilst barības nekaitīguma prasībām, tad tas tūlīt paziņo to kompetentajām iestādēm. Tas paziņo kompetentajām iestādēm, kāda darbība veikta, lai novērstu risku, ko rada tādas barības izmantošana, un nekavē un neatrunā nevienu cilvēku no sadarbības ar kompetentajām iestādēm saskaņā ar valsts tiesību aktiem un praksi, ja ar to var izvairīties no riska, ko rada barība, vai minēto risku samazināt vai novērst.

4. Uzņēmēji, kas iesaistīti barības apritē, sadarbojas ar kompetentajām iestādēm, rīkojoties, lai izvairītos no riska, ko rada barība, kuru tie piegādā vai ir piegādājuši.

21. pants

Atbildība

Šīs nodaļas noteikumi neierobežo Padomes Direktīvu 85/374/EEK (1985. gada 25. jūlijs) par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz atbildību par produktiem ar trūkumiem [1].

III NODAĻA

EIROPAS PĀRTIKAS NEKAITĪGUMA IESTĀDE

1. IEDAĻA

MISIJA UN UZDEVUMI

22. pants

Iestādes misija

1. Ar šo nodibina Eiropas Pārtikas nekaitīguma Iestādi, še turpmāk "Iestāde".

2. Iestāde sniedz zinātniskas konsultācijas un zinātnisku un tehnisku atbalstu attiecībā uz Kopienas tiesību aktiem un politiku visās sfērās,

[1] OV L 210, 7.8.1985., 29. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 1999/34/EK (OV L 141, 4.6.1999., 20. lpp.).

▼B

kam ir tieša vai netieša ietekme uz pārtikas un barības nekaitīgumu. Tā sniedz neatkarīgu informāciju par visiem jautājumiem minētajās sfērās un paziņo par riskiem.

3. Iestāde veicina augstu cilvēku dzīvības un veselības aizsardzības līmeni, un šajā sakarā tā saistībā ar iekšējā tirgus darbību ņem vērā dzīvnieku veselību un labturību, augu veselību un vidi.

4. Iestāde vāc un analizē datus, lai varētu raksturot un uzraudzīt risku, kam ir tieša vai netieša ietekme uz pārtikas un barības nekaitīgumu.

5. Iestādes misija ir arī sniegt:

a) zinātniskas konsultācijas un zinātnisku un tehnisku atbalstu jautājumos par cilvēku uzturu saistībā ar Kopienas tiesību aktiem un — pēc Komisijas pieprasījuma — palīdzību saistībā ar paziņojumiem par uztura jautājumiem saistībā ar Kopienas veselības programmu;

b) zinātniskus atzinumus citos jautājumos, kas saistīti ar dzīvnieku veselību un labturību un augu veselību;

c) zinātniskus atzinumus par produktiem, kas nav pārtika un barība un ir saistīti ar ģenētiski modificētiem organismiem, kā definēts Direktīvā 2001/18/EK, neierobežojot tajā noteiktās procedūras.

6. Iestāde sniedz zinātniskus atzinumus, kas kalpos kā zinātniskais pamats Kopienas pasākumu izstrādei un pieņemšanai sfērās, kas ir tās misijas jomā.

7. Iestāde veic savus uzdevumus apstākļos, kas dod tai iespēju būt par references centru atbilstīgi tās neatkarībai, sniegto atzinumu un izplatītās informācijas zinātniskajai un tehniskajai kvalitātei, tās veikto procedūru un darbības metožu pārredzamībai un tās centieniem, veicot tai uzticētos uzdevumus.

Iestāde cieši sadarbojas ar dalībvalstu kompetentajām struktūrām, kas veic Iestādes uzdevumiem līdzīgus uzdevumus.

8. Iestāde, Komisija un dalībvalstis sadarbojas, lai veicinātu efektīvu saskaņu starp riska novērtējuma, riska pārvaldības un riska paziņošanas funkcijām.

9. Dalībvalstis sadarbojas ar Iestādi, lai nodrošinātu tās misijas izpildi.

23. pants

Iestādes uzdevumi

Iestādes uzdevumi ir:

a) sniegt Kopienas iestādēm un dalībvalstīm labākos iespējamos zinātniskos atzinumus visos gadījumos, kas noteikti Kopienas tiesību aktos, un par jebkuru jautājumu, kurš ir tās misijas jomā;

b) sekmēt un koordinēt vienotu riska novērtējuma metožu attīstību sfērās, kas ir tās misijas jomā;

c) sniegt zinātnisku un tehnisku atbalstu Komisijai sfērās, kas ir tās misijas jomā, un — ja tiek pieprasīts — arī riska novērtējuma atzinumu interpretācijā un apsvērumos;

▼B

d) uzdot, lai tiktu veikti zinātniski pētījumi, kas vajadzīgi tās misijas īstenošanai;

e) meklēt, vākt, salīdzināt, analizēt un apkopot zinātniskos un tehniskos datus sfērās, kas ir tās misijas jomā;

f) darboties, lai identificētu un raksturotu potenciālus riskus sfērās, kas ir tās misijas jomā;

g) izveidot organizāciju tīklu sistēmu, kas darbotos sfērās, kas ir tās misijas jomā, un atbildēt par to darbību;

h) ja Komisija pieprasa — tad sniegt zinātnisku un tehnisku palīdzību krīzes vadības procedūrās, ko ieviesusi Komisija attiecībā uz pārtikas un barības nekaitīgumu;

i) ja Komisija pieprasa — tad sniegt zinātnisku un tehnisku palīdzību, lai uzlabotu sadarbību starp Kopienu, kandidātvalstīm, starptautiskajām organizācijām un trešām valstīm sfērās, kas ir tās misijas jomā;

j) nodrošināt, lai sabiedrība un ieinteresētās personas saņemtu ātru, ticamu, objektīvu un saprotamu informāciju sfērās, kas ir Iestādes misijas jomā;

k) neatkarīgi izteikt savus secinājumus un orientējošus norādījumus par jautājumiem, kas ir tās misijas jomā;

l) uzņemties jebkuru citu uzdevumu, ko, nepārsniedzot Iestādes misijas jomu, tai uztic Komisija.

2. IEDAĻA

ORGANIZĀCIJA

24. pants

Iestādes struktūras

Iestādes struktūras ir:

a) valde;

b) izpilddirektors un viņa personāls;

c) konsultatīvā padome;

d) zinātniskā komiteja un zinātnes ekspertu grupas.

25. pants

Valde

1. Valdē ir 14 locekļi, kurus, apspriedusies ar Eiropas Parlamentu, ieceļ Padome no saraksta, ko izstrādājusi Komisija un kur iekļauts ievērojami lielāks kandidātu skaits nekā ieceļamo locekļu skaits, kā arī Komisijas pārstāvis. Četriem locekļiem jābūt pieredzei organizācijās, kas pārstāv patērētājus un citas ieinteresētās personas pārtikas apritē.

Sarakstu, ko izstrādājusi Komisija un kam pievienoti attiecīgie dokumenti, nosūta Eiropas Parlamentam. Pēc iespējas drīz un trīs mēnešu

▼B

laikā pēc minētās nosūtīšanas, Eiropas Parlaments var darīt savu viedokli zināmu Padomei, kas tad iecels valdi.

Valdes locekļus izraugās tā, lai nodrošinātu augstākos kompetences standartus, plašu attiecīgās pieredzes spektru un — saskaņā ar tiem — plašāko iespējamo ģeogrāfisko izplatību Eiropas Savienībā.

2. Valdes locekļu pilnvaru laiks ir četri gadi, un to var atjaunot vienu reizi. Tomēr attiecībā uz pirmo pilnvaru termiņu pusei valdes locekļu tas ir seši gadi.

3. Valde pēc izpilddirektora priekšlikuma pieņem Iestādes iekšējos noteikumus. Minētos noteikumus dara publiski pieejamus.

4. Par valdes priekšsēdētāju uz divu gadu termiņu, ko var atjaunināt, Valde ievēl vienu no saviem locekļiem.

5. Valde pieņem savu reglamentu.

Ja vien nav paredzēts citādi, valde pieņem lēmumus ar locekļu balsu vairākumu.

6. Valde sanāk pēc priekšsēdētāja uzaicinājuma vai pēc vismaz trešdaļas locekļu pieprasījuma.

7. Valde nodrošina, lai Iestāde īstenotu savu misiju un pildītu tai uzticētos uzdevumus, ievērojot šajā regulā izstrādātos nosacījumus.

8. Līdz katra gada 31. janvārim valde pieņem Iestādes darba programmu nākamajam gadam. Tā pieņem arī pārskatāmu daudzgadu programmu. Valde nodrošina, lai minētās programmas būtu saskaņā ar Komisijas tiesību aktu un politikas prioritātēm pārtikas nekaitīguma sfērā.

Līdz katra gada 30. martam Valde pieņem vispārīgo ziņojumu par Iestādes darbību iepriekšējā gadā.

▼M1

9. Aģentūrai piemērojamos finanšu noteikumus valde pieņem pēc apspriešanās ar Komisiju. Tajos nedrīkst būt atkāpju no Komisijas Regulas (EK, *Euratom*) Nr. 2343/2002 (2002. gada 19. novembris) par pamata Finanšu regulu struktūrām, kas minētas 185. pantā Padomes Regulā (EK, *Euratom*) Nr. 1605/2002 par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienu vispārējam budžetam ([1]), ja vien šāda atkāpe nav īpaši vajadzīga Iestādes darbībai un Komisija nav tam iepriekš piekritusi.

▼B

10. Izpilddirektors piedalās Valdes sēdēs bez balsstiesībām un izveido sekretariātu. Valde uzaicina zinātniskās komitejas priekšsēdētāju piedalīties tās sanāksmēs bez balsstiesībām.

26. pants

Izpilddirektors

1. Izpilddirektoru uz piecu gadu termiņu, ko var atjaunot, ieceļ valde no kandidātu saraksta, kuru piedāvā Komisija pēc atklāta konkursa, kas notiek pēc tam, kad *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* un citos informācijas avotos publicēts uzaicinājums. Pirms iecelšanas amatā kandidātu, ko izraudzījusies valde, uzaicina tūlīt sniegt paziņojumu Eiropas

([1]) OV L 357, 31.12.2002., 72. lpp.; iespiedkļūdas labojums OV L 2, 7.1.2003., 39. lpp.

▼B

Parlamentam un atbildēt uz šīs iestādes locekļu jautājumiem. Izpilddirektoru no amata var atlaist ar valdes balsu vairākumu.

2. Izpilddirektors ir Iestādes likumīgais pārstāvis un atbild par:

a) Iestādes ikdienas administratīvo vadību;

b) Iestādes darba programmas priekšlikuma izstrādāšanu, apspriežoties ar Komisiju;

c) valdes pieņemto darba programmu un lēmumu izpildi;

d) to, lai nodrošinātu atbilstīgu zinātnisku, tehnisku un administratīvu atbalstu zinātniskajai komitejai un zinātnes ekspertu grupām;

e) to, lai nodrošinātu, ka Iestāde pilda savus uzdevumus saskaņā ar pasūtītāju prasībām, jo īpaši attiecībā uz sniegto pakalpojumu un iztērētā laika atbilstību;

▼M1

f) iestādes ieņēmumu un izdevumu tāmes projekta sagatavošanu un tās budžeta izpildi;

▼B

g) visiem personāla jautājumiem;

h) sakaru dibināšanu un uzturēšanu ar Eiropas Parlamentu un par regulāra dialoga nodrošināšanu ar attiecīgajām tā komitejām.

▼M1

3. Katru gadu izpilddirektors iesniedz valdei apstiprināšanai:

a) vispārējā ziņojuma projektu, kas attiecas uz visu Iestādes darbību iepriekšējā gadā;

b) darba programmu projektus.

Izpilddirektors pēc tam, kad valde pieņēmusi darba programmas, nosūta tās Eiropas Parlamentam, Padomei, Komisijai un dalībvalstīm un nodrošina to publicēšanu.

Izpilddirektors pēc tam, kad valde pieņēmusi Iestādes vispārējo ziņojumu, un līdz 15. jūnijam nosūta to Eiropas Parlamentam, Padomei, Komisijai, Revīzijas palātai, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai, un nodrošina tā publicēšanu.

Izpilddirektors ik gadu nosūta budžeta lēmējinstitūcijai visu informāciju, kas attiecas uz novērtēšanas procedūru rezultātu.

———————

▼B

27. pants

Konsultatīvā padome

1. Konsultatīvās padomes locekļi ir pārstāvji no dalībvalstu kompetentajām struktūrām, kas pilda Iestādes uzdevumiem līdzīgus uzdevumus, — pa vienam izraudzītam pārstāvim no katras dalībvalsts. Pārstāvjus var aizstāt to vietnieki, ko ieceļ tajā pašā laikā.

2. Konsultatīvās padomes locekļi nedrīkst būt valdes locekļi.

3. Konsultatīvā padome konsultē izpilddirektoru par viņa pienākumu izpildi, ievērojot šo regulu, jo īpaši par Iestādes darba programmas plāna izstrādāšanu. Izpilddirektors var arī pieprasīt konsultatīvajai padomei konsultāciju prioritāšu noteikšanā attiecībā uz zinātnisko atzinumu pieprasījumiem.

4. Ar konsultatīvās padomes starpniecību notiek informācijas apmaiņa par potenciālo risku un zināšanu apkopošana. Tā nodrošina ciešu sadarbību starp Iestādi un dalībvalstu kompetentajām struktūrām jo īpaši šādos gadījumos:

a) izvairīšanās no Iestādes zinātnisko pētījumu dublēšanās ar dalībvalstu pētījumiem saskaņā ar 32. pantu;

b) apstākļos, kas precizēti 30. panta 4. punktā, ja ir jāsadarbojas Iestādei un kādai valsts struktūrai;

c) saskaņā ar 36. panta 1. punktu veicinot to Eiropas organizāciju tīkla darbību, kuras darbojas sfērās, kas ir Iestādes misijas jomā;

d) ja Iestāde vai kāda dalībvalsts identificē potenciālu risku.

5. Konsultatīvās padomes priekšsēdētājs ir izpilddirektors. Tā regulāri sanāk pēc priekšsēdētāja uzaicinājuma vai pēc vismaz vienas trešdaļas tās locekļu pieprasījuma, un ne retāk kā četras reizes gadā. Tās darbības procedūras precizē Iestādes iekšējos noteikumos un dara publiski pieejamas.

6. Iestāde nodrošina tehnisko un loģistisko atbalstu, kas vajadzīgs konsultatīvajai padomei, un izveido sekretariātu tā sanāksmēm.

7. Komisijas dienestu pārstāvji var piedalīties konsultatīvās padomes darbā. Izpilddirektors var uzaicināt piedalīties pārstāvjus no Eiropas Parlamenta un no citām attiecīgām struktūrām.

Ja konsultatīvā padome apspriež jautājumus, kas minēti 22. panta 5. punkta b) apakšpunktā, tad pārstāvji no dalībvalstu kompetentajām struktūrām, kas veic uzdevumus, kas līdzīgi 22. panta 5. punkta b) apakšpunktā minētajiem uzdevumiem, var piedalīties konsultatīvās padomes darbā, — katra dalībvalsts izraugās vienu pārstāvi.

28. pants

Zinātniskā komiteja un zinātnes ekspertu grupas

1. Zinātniskā komiteja un pastāvīgās zinātnes ekspertu grupas katra savā kompetences jomā atbild par zinātnisko atzinumu sniegšanu Iestādei, un tām ir iespēja vajadzības gadījumā organizēt atklātu izskatīšanu.

2. Zinātniskā komiteja atbild par vispārējo koordināciju, kas vajadzīga, lai nodrošinātu zinātniskā atzinuma procedūras konsekvenci, jo

▼B

īpaši attiecībā uz darba procedūru pieņemšanu un darba metožu saskaņošanu. Tā sniedz atzinumus par daudznozaru jautājumiem, kas ir vairāk nekā vienas zinātnes ekspertu grupas kompetencē, un par jautājumiem, kuri nav nevienas zinātnes ekspertu grupas kompetencē.

Vajadzības gadījumā, un jo īpaši attiecībā uz gadījumiem, kas nav nevienas zinātnes ekspertu grupas kompetencē, zinātniskā komiteja izveido darba grupas. Tādos gadījumos, sagatavojot zinātniskos atzinumus, tā izmanto minēto darba grupu pieredzi.

3. Zinātniskās komitejas locekļi ir zinātnes ekspertu grupu priekšsēdētāji un seši neatkarīgi zinātniskie eksperti, kas nav nevienā zinātnes ekspertu grupā.

4. Zinātnes ekspertu grupu locekļi ir neatkarīgi zinātnes eksperti. Dibinot Iestādi, izveido šādas zinātnes ekspertu grupas:

▼M3

a) ekspertu grupu jautājumos, kas saistīti ar pārtikas piedevām un pārtikai pievienotajiem uzturvielu avotiem;

▼B

b) zinātnes ekspertu grupu jautājumos, kas saistīti ar piedevām un produktiem vai vielām, ko izmanto dzīvnieku barībā;

▼M2

c) zinātnes ekspertu grupu jautājumos, kas saistīti ar augu aizsardzības līdzekļiem un to atliekvielām;

▼B

d) zinātnes ekspertu grupu jautājumos, kas saistīti ar ģenētiski modificētiem organismiem;

e) zinātnes ekspertu grupu jautājumos, kas saistīti ar diētisko produktu, uztura un alerģiju padomi;

f) zinātnes ekspertu grupu jautājumos, kas saistīti ar bioloģisko apdraudējumu;

g) zinātnes ekspertu grupu jautājumos, kas saistīti ar piesārņojumu pārtikas aprites ķēdē;

h) zinātnes ekspertu grupu jautājumos, kas saistīti ar dzīvnieku veselību un labturību;

▼M2

i) zinātnes ekspertu grupu jautājumos, kas saistīti ar augu veselību;

▼M3

j) ekspertu grupu jautājumos, kas saistīti ar pārtikas fermentiem, aromatizētājiem, pārstrādes līdzekļiem un materiāliem, kas nonāk saskarē ar pārtiku.

▼M4

Komisija pēc Iestādes pieprasījuma var koriģēt zinātnes ekspertu grupu skaitu un nosaukumus, ņemot vērā sasniegto tehnisko un zinātnisko attīstību. Pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs regulas elementus, to papildinot, pieņem saskaņā ar 58. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

▼B

5. Zinātniskās komitejas locekļus, kas nav zinātnes ekspertu grupu locekļi, un zinātnes ekspertu grupu locekļus ieceļ valde pēc izpilddirektora priekšlikuma uz trīs gadu termiņu, ko var atjaunot pēc tam, kad *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* attiecīgos vadošos zinātniskos izdevumos un Iestādes globālajā tīmeklī ir publicēts uzaicinājums.

6. Zinātniskā komiteja un zinātnes ekspertu grupas katra no savu locekļu vidus ievēl priekšsēdētāju un divus priekšsēdētāja vietniekus.

▼B

7. Zinātniskā komiteja un zinātnes ekspertu grupas pieņem lēmumus ar locekļu balsu vairākumu. Reģistrē arī mazākuma viedokli.

8. Komisijas dienestu pārstāvjiem ir tiesības būt klāt zinātniskās komitejas, zinātnes ekspertu grupu un viņu darba grupu sanāksmēs. Ja tiek uzaicināti minētie pārstāvji, tad viņi var piedalīties, lai ko izskaidrotu vai sniegtu informāciju, bet viņi nepiedalās apspriešanā.

9. Procedūras attiecībā uz zinātniskās komitejas un zinātnes ekspertu grupu darbību un sadarbību nosaka Iestādes iekšējos noteikumos.

Minētās procedūras skar jo īpaši:

a) to, cik reižu pēc kārtas kāda persona var būt par locekli zinātniskajā komitejā vai zinātnes ekspertu grupā;

b) locekļu skaitu katrā zinātnes ekspertu grupā;

c) zinātniskās komitejas un zinātnes ekspertu grupu locekļu izdevumu atmaksāšanas kārtību;

d) veidu, kā zinātniskajai komitejai un zinātnes ekspertu grupām uzdod pildīt uzdevumus un iesniedz pieprasījumus sniegt zinātniskos atzinumus;

e) zinātniskās komitejas un zinātnes ekspertu grupu darba grupu izveidi un organizāciju, un iespēju iekļaut minētajās darba grupās neatkarīgus ekspertus;

f) iespēju uzaicināt novērotājus uz zinātniskās komitejas un zinātnes ekspertu grupu sanāksmēm;

g) iespēju organizēt atklātu izskatīšanu.

3. IEDAĻA

DARBĪBA

29. pants

Zinātniskie atzinumi

1. Iestāde sniedz zinātnisku atzinumu:

a) pēc Komisijas pieprasījuma — par jebkuru jautājumu, kas ir tās misijas jomā, un visos gadījumos, kad Kopienas tiesību aktos ir paredzēta Iestādes konsultācija;

b) pēc savas ierosmes, par jautājumiem, kas ir tās misijas jomā.

Eiropas Parlaments vai dalībvalsts var pieprasīt, lai Iestāde sniegtu zinātnisku atzinumu par jautājumiem, kas ir Iestādes misijas jomā.

2. Pieprasījumiem, kas minēti 1. punktā, pievieno papildu informāciju, kurā izskaidrots izskatāmais zinātniskais jautājums un Kopienas intereses.

3. Ja Kopienas tiesību aktos jau nav precizēts termiņš zinātniskā atzinuma sniegšanai, tad Iestāde sniedz zinātnisko atzinumu termiņā, kas norādīts pieprasījumā sniegt atzinumu, izņemot attiecīgi pamatotus gadījumus.

4. Ja par vieniem un tiem pašiem jautājumiem ir iesniegti dažādi pieprasījumi vai ja pieprasījums nav saskaņā ar 2. punktu, vai ja tas ir neskaidrs, tad Iestāde, apspriedusies ar iestādi vai dalībvalsti(–īm), kas

▼B

iesniegusi(–ušas) pieprasījumu, var vai nu atteikt, vai ierosināt grozījumus pieprasījumā sniegt atzinumu. Atteikuma pamatojumu sniedz Iestādei vai dalībvalstij(–īm), kas iesniegusi(–ušas) pieprasījumu.

5. Ja Iestāde jau ir sniegusi zinātnisku atzinumu par kādu konkrētu tematu, par kuru iesniegts pieprasījums, tad Iestāde var pieprasījumu noraidīt, ja tā secina, ka nav jaunu zinātnisku elementu, kas pamatotu atkārtotu izskatīšanu. Atteikuma pamatojumu sniedz Iestādei vai dalībvalstij(–īm), kas iesniegusi(–ušas) pieprasījumu.

▼M4

6. Īstenošanas noteikumus šā panta piemērošanai nosaka Komisija, apspriedusies ar Iestādi. Minētajos noteikumos jo īpaši precizē:

a) procedūru, kādu Iestāde piemēro tai nodotajiem pieprasījumiem;

b) pamatnostādnes, kas reglamentē to vielu, produktu vai procesu zinātnisko novērtēšanu, uz kuriem saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem attiecas sistēma, saskaņā ar kuru jāsaņem iepriekšēja atļauja, vai kuri jāieraksta atļautajā sarakstā, jo īpaši ja Kopienas tiesību aktos ir paredzēts vai atļauts, ka pieteikuma iesniedzējs šim nolūkam iesniedz dokumentāciju.

Pasākumu, kas minēts a) apakšpunktā un paredzēts, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, to papildinot, pieņem saskaņā ar 58. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

Pamatnostādnes, kas minētas b) apakšpunktā, pieņem saskaņā ar 58. panta 2. punktā minēto regulatīvo procedūru.

▼B

7. Iestādes iekšējos noteikumos precizē prasības attiecībā uz zinātniskā atzinuma formu, izskaidrojošu papildu informāciju un publicēšanu.

30. pants

Atšķirīgi zinātniski atzinumi

1. Iestāde veic uzraudzību, lai jau sākumā identificētu jebkuru iespējamu atšķirību avotu starp tās zinātniskajiem atzinumiem un atzinumiem, ko sniegušas citas struktūras, kas veic līdzīgus uzdevumus.

2. Ja Iestāde identificē potenciālu atšķirības avotu, tad tā sazinās ar konkrēto struktūru, lai pārliecinātos, vai abām pusēm ir pieejama visa būtiskā zinātniskā informācija un lai identificētu iespējami strīdīgus zinātniskos jautājumus.

3. Ja ir identificēta ievērojama atšķirība attiecībā uz zinātniskiem jautājumiem un attiecīgā struktūra ir kāds Kopienas resors vai kāda no Komisijas zinātniskajām komitejām, tad Iestādei un attiecīgajai struktūrai jāsadarbojas, lai vai nu atrisinātu atšķirības, vai iesniegtu Komisijai kopīgu dokumentu, kurā izskaidrotu strīdīgos zinātniskos jautājumus un identificētu attiecīgās neprecizitātes datos. Minēto dokumentu dara publiski pieejamu.

4. Ja ir identificēta ievērojama atšķirība attiecībā uz zinātniskiem jautājumiem un attiecīgā struktūra ir kādas dalībvalsts struktūra, tad Iestādei un attiecīgajai valsts struktūrai jāsadarbojas, lai vai nu atrisinātu atšķirības, vai sagatavotu kopīgu dokumentu, kurā izskaidrotu strīdīgos zinātniskos jautājumus un identificētu attiecīgās neprecizitātes datos. Minēto dokumentu dara publiski pieejamu.

▼B

31. pants

Zinātniska un tehniska palīdzība

1. Komisija var pieprasīt, lai Iestāde sniegtu zinātnisku vai tehnisku palīdzību jebkurā sfērā, kas ir tās misijas jomā. Zinātniskās un tehniskās palīdzības sniegšana ir uzdevums, kura pamatā ir zinātniskais vai tehniskais darbs, kas saistīts ar vispāratzītiem zinātniskiem vai tehniskiem principiem, kuriem nav vajadzīgs zinātniskās komitejas vai zinātnes ekspertu grupu zinātnisks novērtējums. Starp tādiem uzdevumiem var jo īpaši būt palīdzība Komisijai tehnisko kritēriju izstrādē vai novērtēšanā, kā arī palīdzība Komisijai tehnisko vadlīniju izstrādē.

2. Ja Komisija iesniedz Iestādei zinātniskās vai tehniskās palīdzības pieprasījumu, tad Komisija, vienojoties ar Iestādi, precizē termiņu, kurā minētais uzdevums jāizpilda.

32. pants

Zinātniskie pētījumi

1. Izmantojot labākos pieejamos neatkarīgos zinātniskos resursus, Iestāde uzdod veikt zinātniskos pētījumus, kas vajadzīgi tās misijas izpildei. Veikt tādus pētījumus uzdod atklāti un pārredzami. Iestāde cenšas panākt, lai varētu izvairīties no dalībvalstu vai Kopienas pētījumu programmu dublēšanas un veicina sadarbību, atbilstīgi to koordinējot.

2. Iestāde informē Eiropas Parlamentu, Komisiju un dalībvalstis par savu zinātnisko pētījumu rezultātiem.

33. pants

Datu vākšana

1. Iestāde meklē, vāc, salīdzina, analizē un apkopo attiecīgos zinātniskos un tehniskos datus sfērās, kas ir tās misijas jomā. Tas jo īpaši nozīmē datu vākšanu, kas attiecas uz:

a) pārtikas patēriņu un cilvēku pakļautību riskam, kas saistīts ar pārtikas patēriņu;

b) bioloģiskā riska sastopamību un izplatību;

c) piesārņotājiem pārtikā un barībā;

d) atliekām.

2. Šā panta 1. punkta mērķiem Iestāde strādā ciešā sadarbībā ar visām organizācijām, kas darbojas datu vākšanas sfērā, tostarp organizācijām no kandidātvalstīm, trešām valstīm vai starptautiskām organizācijām.

3. Dalībvalstis veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka datus, ko tās savākušas sfērā, kas minētas 1. un 2. punktā, nosūta Iestādei.

4. Lai atvieglotu datu apkopošanu Kopienas līmenī, Iestāde nosūta dalībvalstīm un Komisijai atbilstīgus ieteikumus, kas varētu uzlabot tās saņemto un analizēto datu tehnisko salīdzināmību.

5. Viena gada laikā pēc šīs regulas stāšanās spēkā Komisija publicē

▼B

to datu vākšanas sistēmu sarakstu, kuras pastāv Kopienas līmenī sfērās, kas ir Iestādes misijas jomā.

Ziņojumā, kam attiecīgā gadījumā pievienoti priekšlikumi, jo īpaši norāda:

a) par katru sistēmu — funkcijas, kas būtu jāpiešķir Iestādei, un visus grozījumus vai uzlabojumus, kas varētu būt vajadzīgi, lai Iestāde varētu īstenot tās misiju, sadarbojoties ar dalībvalstīm;

b) kļūmes, kas būtu jālabo, lai Iestāde varētu savākt un apkopot Kopienas līmenī būtiskus zinātniskos un tehniskos datus sfērās, kas ir tās misijas jomā.

6. Iestāde nosūta Eiropas Parlamentam, Komisijai un dalībvalstīm sava darba rezultātus, kuru tā veikusi datu vākšanas sfērā.

34. pants

Potenciālu risku identificēšana

1. Iestāde izstrādā uzraudzības procedūras informācijas un datu sistemātiskai meklēšanai, vākšanai, salīdzināšanai un analizēšanai, lai identificētu potenciālus riskus sfērās, kas ir tās misijas jomā.

2. Ja Iestādes rīcībā ir informācija, kas rada aizdomas par nopietnu potenciālu risku, tad tā pieprasa papildu informāciju no dalībvalstīm, citām Kopienas aģentūrām un Komisijas. Dalībvalstis, attiecīgās Kopienas Iestādes un Komisija atbild steidzami un nosūta visu to rīcībā esošo attiecīgo informāciju.

3. Iestāde izmanto visu saņemto informāciju, pildot savu misiju, lai identificētu potenciālu risku.

4. Iestāde nosūta Eiropas Parlamentam, Komisijai un dalībvalstīm par potenciāliem riskiem savāktu novērtējumu un informāciju.

35. pants

Ātrās reaģēšanas sistēma

Lai Iestāde varētu pēc iespējas efektīvi pildīt savu uzdevumu — uzraudzīt pārtikas produktu risku veselības un uzturvielu ziņā –, tā saņem visus ziņojumus, kas tiek nosūtīti, izmantojot ātrās reaģēšanas sistēmu. Tā analizē šādu paziņojumu saturu, lai sniegtu Komisijai un dalībvalstīm jebkuru informāciju, kas pieprasīta riska analīzes mērķiem.

36. pants

Tīkla darbība starp organizācijām, kas darbojas sfērās, kuras ir Iestādes misijas jomā

1. Iestāde veicina Eiropas tīkla darbību starp organizācijām, kuras darbojas sfērās, kas ir tās misijas jomā. Tāda tīkla darbības mērķis ir atvieglot zinātniskās sadarbības sistēmu, koordinējot darbību, apmainoties ar informāciju, izstrādājot un īstenojot kopprojektus, apmainoties ar pieredzi un labāko praksi sfērās, kas ir Iestādes misijas jomā.

▼B

2. Valde pēc izpilddirektora priekšlikuma izstrādā publiski pieejamu sarakstu, kurā iekļauj kompetentās organizācijas, ko izraudzījušās dalībvalstis un kas individuāli vai tīklā var palīdzēt Iestādei īstenot tās misiju. Iestāde var uzticēt minētajām organizācijām dažus uzdevumus, jo īpaši sagatavošanas darbu, kas vajadzīgs, lai sniegtu zinātniskus atzinumus, zinātnisku un tehnisku palīdzību, vāktu datus un identificētu potenciālus riskus. Par dažiem no minētajiem uzdevumiem var pretendēt uz finansiālu atbalstu.

▼M4

3. Komisija, apspriedusies ar Iestādi, izstrādā noteikumus, pēc kuriem nosaka kritērijus atsevišķu organizāciju iekļaušanai dalībvalstu izraudzīto kompetento organizāciju sarakstā, sistēmu, kā izstrādāt saskaņotas kvalitātes prasības, un finanšu noteikumus, kas reglamentē jebkādu finansiālu atbalstu. Pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs regulas elementus, tostarp to papildinot, pieņem saskaņā ar 58. panta 3. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

Citus īstenošanas noteikumus 1. un 2. punkta piemērošanai nosaka Komisija, apspriedusies ar Iestādi un saskaņā ar 58. panta 2. punktā minēto regulatīvo procedūru.

▼B

4. Viena gada laikā pēc šīs regulas stāšanās spēkā Komisija publicē to Kopienas sistēmu sarakstu, kuras darbojas sfērās, kas ir Iestādes misijas jomā, tādējādi dodot dalībvalstīm iespēju pildīt dažus uzdevumus zinātniskas novērtēšanas jomā, jo īpaši izskatīt atļaujas dokumentāciju. Ziņojumā, kam attiecīgā gadījumā pievieno priekšlikumus, jo īpaši norāda visus grozījumus vai uzlabojumus attiecībā uz katru sistēmu, kuri varētu būt vajadzīgi, lai Iestāde varētu īstenot tās misiju, sadarbojoties ar dalībvalstīm.

4. IEDAĻA

NEATKARĪBA, PĀRREDZAMĪBA, KONFIDENCIALITĀTE UN SAZIŅA

37. pants

Neatkarība

1. Valdes locekļi, konsultatīvās padomes locekļi un izpilddirektors apņemas darboties neatkarīgi un sabiedrības interesēs.

Šim nolūkam viņi sniedz paziņojumu par saistībām un paziņojumu par interesēm, kuros norāda, ka viņiem nav interešu, ko varētu uzskatīt par pretrunā esošām ar viņu neatkarību, vai tiešās vai netiešās intereses, kuras varētu uzskatīt par pretrunā esošām ar viņu neatkarību. Minētos paziņojumus sniedz katru gadu un rakstveidā.

2. Zinātniskās komitejas un zinātnes ekspertu grupu locekļi apņemas darboties neatkarīgi no jebkādas ārējas ietekmes.

Šim nolūkam viņi sniedz paziņojumu par saistībām un paziņojumu par interesēm, kuros norāda, ka viņiem nav interešu, ko varētu uzskatīt par

▼B

pretrunā esošām ar viņu neatkarību, vai tiešās vai netiešās intereses, kuras varētu uzskatīt par pretrunā esošām ar viņu neatkarību. Minētos paziņojumus sniedz katru gadu un rakstveidā.

3. Valdes locekļi, izpilddirektors, konsultatīvās padomes locekļi, zinātniskās komitejas un zinātnes ekspertu grupu locekļi, kā arī neatkarīgi eksperti, kas piedalās viņu darba grupās, katrā sanāksmē paziņo par jebkurām interesēm, ko saistībā ar darba kārtības jautājumiem varētu uzskatīti par pretrunā esošām ar viņu neatkarību.

38. pants

Pārredzamība

1. Iestāde nodrošina, ka tā darbojas augstā pārredzamības līmenī. Jo īpaši tā bez kavēšanās dara publiski pieejamus:

a) zinātniskās komitejas un zinātnes ekspertu grupu darba kārtību un protokolus;

b) zinātniskās komitejas un zinātnes ekspertu grupu atzinumus tūlīt pēc to pieņemšanas, vienmēr norādot arī mazākuma viedokli;

c) neierobežojot 39. un 41. pantu, informāciju, kura ir atzinumu pamatotā;

d) Valdes locekļu, izpilddirektora, konsultatīvās padomes locekļu un zinātniskās komitejas un zinātnes ekspertu grupu locekļu iesniegtos ikgadējās paziņojumus par interesēm, kā arī paziņojumus par interesēm, kas sniegti saistībā ar jautājumiem, kuri ir sanāksmju darba kārtībā;

e) zinātnisko pētījumu rezultātus;

f) ikgadējo ziņojumu par darbību;

g) Eiropas Parlamenta, Komisijas vai dalībvalsts pieprasījumus sniegt zinātniskos atzinumus, kas noraidīti vai grozīti, un noraidījuma vai grozījumu pamatojumu.

2. Valde savas sēdes rīko atklātas sabiedrībai, ja vien pēc izpilddirektora priekšlikuma tā nenolemj citādi attiecībā uz īpašiem administratīviem jautājumiem dienas kārtībā, un tā var ļaut patērētāju pārstāvjiem vai citām ieinteresētajām personām novērot dažu Iestādes darbību gaitu.

3. Iestāde iekšējos noteikumos paredz praktiskos pasākumus 1. un 2. punktā minēto pārredzamības noteikumu ieviešanai.

39. pants

Konfidencialitāte

1. Atkāpjoties no 38. panta, Iestāde neizpauž trešām personām saņemto konfidenciālo informāciju, kurai konfidencialitāte ir vajadzīga un pamatota, izņemot informāciju, kas jādara pieejama publiski, ja tas vajadzīgs attiecīgajos apstākļos, lai aizsargātu sabiedrības veselību.

2. Uz valdes locekļiem, izpilddirektoru, zinātniskās komitejas un zinātnes ekspertu grupu locekļiem, kā arī neatkarīgiem ekspertiem, kas

▼B

piedalās viņu darba grupās, konsultatīvās padomes locekļiem un Iestādes darbiniekiem pat pēc viņu pienākumu izpildes attiecas konfidencialitātes prasības saskaņā ar Līguma 287. pantu.

3. Iestādes sniegto zinātnisko atzinumu secinājumi, kas attiecas uz paredzamu ietekmi uz veselību, nekādā ziņā nedrīkst būt konfidenciāli.

4. Iestāde savos iekšējos noteikumos paredz praktiskos pasākumus 1. un 2. punktā minēto konfidencialitātes noteikumu ieviešanai.

40. pants

Iestādes paziņojumi

1. Iestāde pēc savas ierosmes sniedz paziņojumus sfērās, kas ir tās misijas jomā, neierobežojot Komisijas kompetenci paziņot tās lēmumus attiecībā uz riska pārvaldību.

2. Iestāde nodrošina, lai sabiedrībai un visām ieinteresētajām personām ātri tiktu sniegta objektīva, ticama un viegli pieejama informācija, jo īpaši attiecībā uz tās darba rezultātiem. Lai sasniegtu minētos mērķus, Iestāde izstrādā un izplata informatīvos materiālus plašai sabiedrībai.

3. Iestāde cieši sadarbojas ar Komisiju un dalībvalstīm, lai sekmētu vajadzīgo saskaņu riska paziņošanas procesā.

Iestāde publicē visus atzinumus, ko tā sniegusi saskaņā ar 38. pantu.

4. Iestāde nodrošina atbilstīgu sadarbību ar kompetentajām struktūrām dalībvalstīs un ar citām ieinteresētajām personām attiecībā uz sabiedrības informēšanas kampaņām.

▼M1

41. pants

Piekļuve dokumentiem

1. Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1049/2001 (2001 gada 30. maijs) par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem [1] piemēro dokumentiem, kas ir Iestādes rīcībā.

2. Valde pieņem praktiskas pasākumus Regulas (EK) Nr. 1049/2001 īstenošanai sešu mēnešu laikā pēc tam, kad stājusies spēkā Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1642/2003 (2003. gada 22. jūlijs), ar kuru groza Regulu (EK) Nr. 178/2002, ar ko paredz pārtikas aprites tiesību aktu vispārīgus principus un prasības, izveido Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādi un paredz procedūras saistībā ar pārtikas nekaitīgumu [2].

3. Par lēmumiem, ko Iestāde pieņēmusi saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1049/2001 8. pantu, var iesniegt sūdzību ombudam vai iesniegt prasību Eiropas Kopienu Tiesā, ievērojot attiecīgi EK Līguma 195. un 230. pantā paredzētos nosacījumus.

[1] OV L 145, 31.5.2001., 43. lpp..
[2] OV L 245, 29.9.2003., 4. lpp.

▼B

42. pants

Patērētāji, ražotāji un citas ieinteresētās personas

Iestāde nodibina efektīvus sakarus ar patērētāju pārstāvjiem, ražotāju pārstāvjiem, pārstrādātājiem un visām citām ieinteresētajām personām.

5. IEDAĻA

FINANŠU NOTEIKUMI

43. pants

Iestādes budžeta pieņemšana

1. Iestādes ieņēmumus veido ieguldījumi, ko veikusi Kopiena un jebkura valsts, ar kuru Kopiena noslēgusi 49. pantā minētos nolīgumus, kā arī maksa par publikācijām, konferencēm, mācībām un jebkuru citu līdzīgu darbību, ko nodrošina Iestāde.

2. Iestādes izdevumus veido personāla, administratīvās, infrastruktūras un darbības izmaksas, kā arī izmaksas, kas veicamas saskaņā ar līgumiem, kuri noslēgti ar trešām personām, vai kas veicamas 36. pantā minētā finansiālā atbalsta sakarā.

▼M1

3. Izpilddirektors laikus pirms 5. punktā minētās dienas sagatavo Iestādes nākamā finanšu gadu ieņēmumu un izdevumu tāmes projektu un nosūta to valdei kopā ar štatu sarakstu.

4. Ieņēmumi un izdevumi ir līdzsvarā.

5. Valde katru gadu, pamatojoties uz ieņēmumu un izdevumu tāmes projektu, sagatavo Iestādes ieņēmumu un izdevumu tāmi nākamajam finanšu gadam. Minēto tāmi, kurā ietverts štatu saraksta projekts un darba programmu projekti, valde vēlākais līdz 31. martam nosūta Komisijai un valstīm, ar ko Kopiena noslēgusi nolīgumus saskaņā ar 49. pantu.

6. Komisija tāmi kopā ar provizorisku Eiropas Savienības vispārējā budžeta projektu nosūta Eiropas Parlamentam un Padomei (še turpmāk – "budžeta lēmējinstitūcija";).

7. Pamatojoties uz tāmi, Komisija provizoriskajā Eiropas Savienības vispārējā budžeta projektā, ko tā iesniedz budžeta lēmējinstitūcijai saskaņā ar Līguma 272. punktu, iekļauj izdevumus, kurus tā uzskata par vajadzīgiem saskaņā ar štatu sarakstu, un no vispārējā budžeta izmaksājamo subsīdiju summu.

8. Budžeta lēmējinstitūcija nosaka apropriācijas, kas pieejamas Aģentūras subsidēšanai.

Budžeta lēmējinstitūcija pieņem Iestādes štatu sarakstu.

9. Budžetu pieņem valde. Tas kļūst par izstrādāto budžetu pēc Eiropas Savienības vispārējā budžeta pieņemšanas. Ja vajadzīgs, to attiecīgi koriģē.

10. Tiklīdz iespējams, valde par saviem nodomiem īstenot projektus, kam var būt ievērojamas finansiālas sekas attiecībā uz

▼M1

budžeta finansēšanu, jo īpaši par projektiem, kas saistīti ar īpašumu, piemēram, ar ēku nomu vai pirkšanu, informē budžeta lēmējinstitūciju. Valde par tiem informē Komisiju.

Ja budžeta lēmējinstitūcijas nodaļa ir paziņojusi par nodomu sniegt atzinumu, tā atzinumu valdei nosūta sešu nedēļu laikā no dienas, kad paziņots par projektu.

44. pants

Iestādes budžeta izpilde

1. Iestādes budžetu izpilda izpilddirektors.

2. Vēlākais līdz 1. martam pēc katra finanšu gada beigām Iestādes grāmatvedis nosūta Komisijas grāmatvedim provizorisku iepriekšējā finanšu gada pārskatu kopā ar budžeta un finanšu vadības ziņojumu. Komisijas grāmatvedis iestāžu un decentralizēto struktūru provizoriskos pārskatus konsolidē saskaņā ar Finanšu pamatregulas 128. pantu.

3. Vēlākais līdz 31. martam pēc katra finanšu gada beigām Komisijas grāmatvedis nosūta Revīzijas palātai provizorisku Iestādes iepriekšējā finanšu gada pārskatu kopā ar budžeta un finanšu vadības ziņojumu. Finanšu gada budžeta un finanšu vadības ziņojums jānosūta arī Eiropas Parlamentam un Padomei.

4. Saņemot Revīzijas palātas atzinumu par Iestādes provizorisko pārskatu saskaņā ar Finanšu pamatregulas 129. pantu, izpilddirektors uz savu atbildību sagatavo Iestādes galīgo pārskatu un iesniedz to valdei atzinuma sniegšanai.

5. Valde sniedz atzinumu par Iestādes galīgo pārskatu.

6. Vēlākais līdz 1. jūlijam pēc katra finanšu gada beigām izpilddirektors finanšu pārskatu un valdes atzinumu nosūta Eiropas Parlamentam, Padomei, Komisijai un Revīzijas palātai.

7. Galīgo pārskatu publicē.

8. Izpilddirektors vēlākais līdz 30. septembrim nosūta Revīzijas palātai atbildi par tās atzinumu. Viņš šo atbildi nosūta arī valdei.

9. Izpilddirektors Eiropas Parlamentam pēc tā pieprasījuma sniedz visu informāciju, kas vajadzīga netraucētai attiecīgā finanšu gada budžeta izpildes apstiprinājuma procedūras piemērošanai saskaņā ar Finanšu pamatregulas 146. panta 3. punktu.

10. Eiropas Parlaments pēc ieteikuma, ko sniegusi Padome, kura pieņēmusi lēmumu ar kvalificētu balsu vairākumu, līdz (N + 2)–tā gada 30. aprīlim atbrīvo izpilddirektoru no atbildības par N–tā gada budžeta izpildi.

▼B

45. pants

Samaksa, ko saņem Iestāde

Trīs gadu laikā pēc šīs regulas stāšanās spēkā un apspriedusies ar Iestādi, dalībvalstīm un ieinteresētajām personām, Komisija publicē

▼B

ziņojumu par to, vai ir iespējams un ieteicams iesniegt likumdošanas iniciatīvu saskaņā ar koplēmuma procedūru un saskaņā ar Līgumu par citiem Iestādes sniegtajiem pakalpojumiem.

6. IEDAĻA

VISPĀRĪGI NOTEIKUMI

46. pants

Juridiskas personas statuss un privilēģijas

1. Iestādei ir juridiskas personas statuss. Visās dalībvalstīs tai ir plašākās pilnvaras, kas ar tiesību aktiem piešķirtas juridiskām personām. Jo īpaši tā var pirkt un pārdot kustamu un nekustamu īpašumu un var ierosināt lietu tiesā.

2. Uz Iestādi attiecas Protokols par privilēģijām un imunitāti Eiropas Kopienās.

47. pants

Atbildība

1. Iestādes līgumisko atbildību reglamentē tiesību akti, ko piemēro attiecīgiem līgumiem. Pieņemt nolēmumu, ievērojot visas šķīrējtiesas klauzulas, kas iekļautas Iestādes noslēgtajos līgumos, ir Eiropas Kopienu Tiesas jurisdikcijā.

2. Attiecībā uz atbildību, kas nav līgumiska, Iestāde saskaņā ar vispārīgiem principiem, kas ir kopēji visu dalībvalstu tiesību aktiem, atlīdzina visus zaudējumus, ko radījusi Iestāde vai tās darbinieki, pildot savus pienākumus. Strīdi, kas saistīti ar kompensācijām par visiem tādiem zaudējumiem, ir Eiropas Kopienu Tiesas jurisdikcijā.

3. Darbinieku personīgo atbildību pret Iestādi reglamentē attiecīgie noteikumi, kas attiecas uz Iestādes personālu.

48. pants

Personāls

1. Uz Iestādes personālu attiecas noteikumi un regulas, ko piemēro Eiropas Kopienu ierēdņiem un citiem darbiniekiem.

2. Attiecībā uz saviem darbiniekiem Iestāde īsteno pilnvaras, ko piešķir iestādei, kura kompetenta iecelt amatā.

49. pants

Trešo valstu dalība

Iestādes darbībā var iesaistīties valstis, kas noslēgušas nolīgumus ar Eiropas Kopienu, ar kuriem saskaņā tās ir pieņēmušas un piemēro Kopienas tiesību aktus jomā, uz kuru attiecas šī regula.

Ievērojot attiecīgos minēto līgumu noteikumus, izstrādā kārtību, jo īpaši precizējot, kā un cik lielā mērā minētās valstis piedalīsies Iestādes darbā, tostarp noteikumus par dalību Iestādes vadīto tīklu darbībā, iekļaušanu to kompetento organizāciju sarakstā, kurām Iestāde var uzticēt zināmus uzdevumus, finanšu ieguldījumiem un personālu.

▼B

IV NODAĻA

ĀTRĀS REAĢĒŠANAS SISTĒMA, KRĪZES VADĪBA UN ĀRKĀRTAS SITUĀCIJAS

1. IEDAĻA

ĀTRĀS REAĢĒŠANAS SISTĒMA

50. pants

Ātrās reaģēšanas sistēma

1. Lai paziņotu par tiešu vai netiešu risku cilvēku veselībai, kas rodas no pārtikas vai barības, kā tīklu izveido ātrās reaģēšanas sistēmu. Tajā iesaistās dalībvalstis, Komisija un Iestāde. Dalībvalstis, Komisija un Iestāde katra izraugās kontaktpunktu, kas iekļauts tīklā. Komisija atbild par tīkla pārvaldību.

2. Ja kādam tīkla loceklim ir informācija par to, ka pastāv nopietns tiešs vai netiešs pārtikas vai barības radīts risks attiecībā uz cilvēku veselību, tad tādu informāciju tūlīt paziņo Komisijai, izmantojot ātrās reaģēšanas sistēmu. Komisija tūlīt pārsūta minēto informāciju tīkla locekļiem.

Iestāde var papildināt paziņojumu ar jebkuru zinātnisku vai tehnisku informāciju, kas ļautu dalībvalstīm vieglāk veikt ātru, atbilstīgu riska pārvaldības darbību.

3. Neierobežojot citus Kopienas tiesību aktus, dalībvalstis, izmantojot ātrās reaģēšanas sistēmu tūlīt paziņo Komisijai par:

a) visiem pasākumiem, ko tās pieņem un kā mērķis ir ierobežot pārtikas vai barības laišanu tirgū vai panākt, ka pārtiku vai barību izņem no tirgus vai saņem atpakaļ no patērētāja, lai aizsargātu cilvēku veselību, un kas jāveic ātri;

b) ikvienu tādu ieteikumu vai vienošanos ar speciālistiem, kas iesaistīti pārtikas un barības apritē, kuru mērķis ir brīvprātīgi vai obligātā kārtā novērst, ierobežot vai noteikt īpašus nosacījumus pārtikas vai barības laišanai tirgū vai iespējamai izmantošanai, ņemot vērā nopietnu risku cilvēku veselībai, un uz kuriem attiecībā vajadzīga ātra darbība;

c) visiem gadījumiem, kad saistībā ar tiešu vai netiešu risku cilvēku veselībai kompetentā iestāde Eiropas Savienības robežkontroles postenī noraida pārtikas vai barības partiju, konteineru vai kravu.

Paziņojumam pievieno sīku paskaidrojumu par tās dalībvalsts kompetento iestāžu rīcības iemesliem, no kuras sniegts paziņojums. Pēc tam savlaicīgi nosūta papildu informāciju, jo īpaši, ja pasākumus, kuri ir pamatā paziņojuma izstrādei, groza vai atsauc.

Komisija tūlīt nosūta tīkla locekļiem paziņojumu un papildu informāciju, kas saņemta saskaņā ar pirmo un otro daļu.

Ja kāda kompetentā iestāde Eiropas Savienības robežkontroles postenī noraida pārtikas vai barības partiju, konteineru vai kravu, tad Komisija tūlīt to paziņo visiem robežkontroles posteņiem Eiropas Savienībā, kā arī izcelsmes trešām valstīm.

▼B

4. Ja pārtika vai barība, par kuru nosūtīts paziņojums, izmantojot ātrās reaģēšanas sistēmu, ir nosūtīta uz kādu trešo valsti, tad Komisija sniedz iepriekšminētajai valstij attiecīgu informāciju.

5. Dalībvalstis tūlīt paziņo Komisijai par darbībām, kas ieviestas, vai pasākumiem, kuri veikti pēc tam, kad saņemti paziņojumi un papildu informācija, kas nosūtīti, izmantojot ātrās reaģēšanas sistēmu. Komisija tūlīt pārsūta minēto informāciju tīkla locekļiem.

6. Ja ir noslēgti nolīgumi starp Kopienu un kandidātvalstīm, trešām valstīm vai starptautiskajām organizācijām, tad saskaņā ar procedūrām, kas noteiktas minētajos nolīgumos ātrās reaģēšanas sistēmā var iesaistīties arī minētās valstis vai starptautiskas organizācijas. Iepriekšminēto procedūru pamatā ir savstarpība, un tās iekļauj konfidencialitātes pasākumus, kas līdzvērtīgi Kopienā piemērojamajiem pasākumiem.

51. pants

Īstenošanas pasākumi

Komisija pēc pārrunām ar Iestādi un saskaņā ar procedūru, kas norādīta 58. panta 2. punktā, pieņem pasākumus 50. panta īstenošanai. Ar minētajiem pasākumiem jo īpaši precizē īpašos nosacījumus un procedūras, ko piemēro paziņojumu un papildinformācijas pārraidīšanai.

52. pants

Konfidencialitātes noteikumi attiecībā uz ātrās reaģēšanas sistēmu

1. Informāciju, kas pieejama tīkla locekļiem un attiecas uz pārtikas vai barības radītu risku cilvēku veselībai, parasti dara pieejamu sabiedrībai saskaņā ar 10. pantā paredzēto informācijas principu. Parasti sabiedrība var piekļūt informācijai par produktu identifikāciju, riska iedabu un veiktajiem pasākumiem.

Tīkla locekļi tomēr sper soļus, lai nodrošinātu, ka viņu darbiniekiem attiecīgi pamatotos gadījumos pieprasa neizpaust informāciju, kas saņemta šīs iedaļas mērķiem un uz ko tās iedabas dēļ attiecas dienesta noslēpums, izņemot informāciju, kas attiecīgos apstākļos jādara pieejama publiski, lai aizsargātu cilvēku veselību.

2. Dienesta noslēpuma aizsardzība neizslēdz iespēju paziņot kompetentajām iestādēm informāciju, kas ir svarīga tirgus uzraudzības efektivitātei un tiesību aktu izpildei pārtikas un barības sfērā. Iestādes, kas saņem informāciju, kura ir dienesta noslēpums, nodrošina tās aizsardzību saskaņā ar 1. punktu.

▼B

2. IEDAĻA

ĀRKĀRTAS SITUĀCIJAS

53. pants

Ārkārtas pasākumi attiecībā uz pārtiku un barību, kuras izcelsme ir Kopienā vai kura importēta no kādas trešās valsts

1. Ja ir acīmredzams, ka pārtika vai barība, kuras izcelsme ir Kopienā vai kura importēta no kādas trešās valsts, var radīt nopietnu risku cilvēku veselībai, dzīvnieku veselībai vai videi un ka šo risku nevar apmierinoši novērst ar attiecīgās dalībvalsts vai dalībvalstu veiktajiem pasākumiem, tad Komisija saskaņā ar 58. panta 2. punktā noteikto procedūru pēc savas ierosmes vai pēc kādas dalībvalsts pieprasījuma atkarībā no situācijas nopietnības tūlīt pieņem vienu vai vairākus šādus pasākumus:

a) attiecībā uz Kopienas izcelsmes pārtiku vai barību:

   i) aptur attiecīgās pārtikas laišanu tirgū vai lietošanu;

   ii) aptur attiecīgās barības laišanu tirgū vai izmantošanu;

   iii) izstrādā īpašus nosacījumus attiecībā uz konkrēto pārtiku vai barību;

   iv) pieņem jebkurus citus atbilstīgus pagaidu pasākumus;

b) attiecībā uz pārtiku vai barību, kas importēta no kādas trešās valsts:

   i) aptur konkrētās pārtikas vai barības importu no visas attiecīgās trešās valsts vai no tās daļas un attiecīgā gadījumā no tranzīta trešās valsts;

   ii) izstrādā īpašus nosacījumus attiecībā uz konkrēto pārtiku vai barību no visas attiecīgās trešās valsts vai no tās daļas;

   iii) pieņem jebkurus citus atbilstīgus pagaidu pasākumus.

2. Tomēr ārkārtas gadījumos Komisija, apspriedusies ar attiecīgo(–ām) dalībvalsti(–īm) un informējusi pārējās dalībvalstis, var uz laiku pieņemt 1. punktā minētos pasākumus.

Pēc iespējas drīz un ilgākais 10 darbdienu laikā pasākumus, kas veikti, apstiprina, groza, atsauc vai pagarina saskaņā ar 58. panta 2. punktā minēto procedūru, un Komisijas lēmuma iemeslus tūlīt dara publiski pieejamus.

54. pants

Citi ārkārtas pasākumi

1. Ja dalībvalsts oficiāli informē Komisiju par vajadzību veikt ārkārtas pasākumus, bet Komisija nav pieņēmusi lēmumu saskaņā ar 53. pantu, tad minētā dalībvalsts var pieņemt pagaidu aizsargpasākumus. Tādā gadījumā tā tūlīt informē pārējās dalībvalstis un Komisiju.

2. Komisija 10 darba dienu laikā iesniedz jautājumu izskatīšanai Komitejai, kas saskaņā ar procedūru, kura paredzēta 58. panta 2. punktā, izveidota ar 58. panta 1. punktu, lai pagarinātu, grozītu vai atceltu valsts pagaidu aizsardzības pasākumus.

▼B

3. Dalībvalsts piemēro valsts pagaidu aizsardzības pasākumus, līdz tiek pieņemti Kopienas pasākumi.

3. IEDAĻA

KRĪZES VADĪBA

55. pants

Vispārējais krīzes vadības plāns

1. Komisija ciešā sadarbībā ar Iestādi un dalībvalstīm izstrādā vispārēju krīzes vadības plānu pārtikas un barības nekaitīguma sfērā (še turpmāk "vispārējais plāns").

2. Vispārējā plānā precizē situāciju veidus, kas iekļauj tiešus vai netiešus riskus cilvēku veselībai, kurus rada pārtika un barība un no kuriem ar spēkā esošajiem noteikumiem nevarētu izvairīties, kurus nevarētu novērst vai samazināt līdz pieņemamam līmenim vai kurus nevar pienācīgi vadīt, tikai piemērojot 53. un 54. pantu.

Vispārējā plānā precizē arī praktiskās procedūras, kas vajadzīgas krīzes vadībai, tostarp piemērojamos pārredzamības principus un saziņas stratēģiju.

56. pants

Krīzes centrs

1. Neierobežojot Komisijas lomu Kopienas tiesību aktu piemērošanas nodrošināšanā, ja tā identificē situāciju, kas iekļauj tiešu vai netiešu risku cilvēku veselībai, kuru rada pārtika un barība un no kura ar spēkā esošajiem noteikumiem nevar izvairīties, kuru nevar novērst vai samazināt līdz pieņemamam līmenim vai kuru nevar pienācīgi vadīt, tikai piemērojot 53. un 54. pantu, Komisija tūlīt informē dalībvalstis un Iestādi.

2. Komisija tūlīt izveido krīzes centru, kurā piedalās Iestāde, un vajadzības gadījumā sniedz zinātnisku un tehnisku palīdzību.

57. pants

Krīzes centra uzdevumi

1. Krīzes centrs atbild par visas būtiskās informācijas vākšanu un novērtēšanu un par pieejamo iespēju identificēšanu, ar kurām pēc iespējas drīz un efektīvi izvairītos no riska cilvēku veselībai, minēto risku novērstu vai samazinātu līdz pieņemamam līmenim.

2. Krīzes centrs var prasīt palīdzību no jebkuras juridiskas vai privātas personas, kuras pieredzi tā uzskata par vajadzīgu, lai efektīvi vadītu krīzi.

3. Krīzes centrs regulāri informē sabiedrību par iesaistīto risku un veiktajiem pasākumiem.

▼B

V NODAĻA

PROCEDŪRAS UN NOBEIGUMA NOTEIKUMI

1. IEDAĻA

KOMITEJA UN STARPNIECĪBAS PROCEDŪRAS

58. pants

Komiteja

▼M5

1. Komisijai palīdz Augu, dzīvnieku, pārtikas aprites un dzīvnieku barības pastāvīgā komiteja (turpmāk "komiteja"). Minētā komiteja ir komiteja Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 182/2011 ([1]) nozīmē. Komiteja ir organizēta nodaļās, kas risina visus attiecīgos jautājumus.

Visas atsauces Savienības tiesību aktos uz Pārtikas aprites un dzīvnieku veselības pastāvīgo komiteju uzskata par atsaucēm uz pirmajā daļā minēto komiteju.

▼M4

2. Ja ir atsauce uz šo punktu, tad piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5. un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu.

Lēmuma 1999/468/EK 5. panta 6. punktā noteiktais periods ir trīs mēneši.

3. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5.a panta 1. līdz 4. punktu un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu.

▼B

59. pants

Komitejas funkcijas

Komiteja veic funkcijas, kas tai piešķirtas ar šo regulu un ar citiem attiecīgajiem Kopienas noteikumiem, gadījumos un apstākļos, kas paredzēti minētajos noteikumos. Tā var arī izskatīt jebkuru jautājumu, uz kuru attiecas minētie noteikumi vai nu pēc priekšsēdētāja ierosmes, vai pēc kāda tās locekļa rakstiska pieprasījuma.

60. pants

Starpniecības procedūra

1. Ja dalībvalsts uzskata, ka kādas citas dalībvalsts veiktie pasākumi pārtikas nekaitīguma jomā vai nu nav saskaņā ar šo regulu, vai varētu ietekmēt iekšējā tirgus darbību, tad, neierobežojot citu Kopienas noteikumu piemērošanu, tā dara jautājumu zināmu Komisijai, kas tūlīt informē pārējās attiecīgās dalībvalstis.

2. Abas attiecīgās dalībvalstis un Komisija dara visu, lai atrisinātu problēmu. Ja nevar vienoties, tad Komisija par jebkuru attiecīgo strīdīgo zinātnisko jautājumu var pieprasīt Iestādes atzinumu. Minētā pieprasījuma noteikumus un termiņu, kurā Iestādei pieprasa sniegt atzinumu, nosaka, pēc apspriešanās ar abām attiecīgajām dalībvalstīm Komisijai un Iestādei savstarpēji vienojoties.

([1]) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 182/2011 (2011. gada 16. februāris), ar ko nosaka normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kuri attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu (OV L 55, 28.2.2011., 13. lpp.).

▼B

2. IEDAĻA

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

61. pants

Noteikums par pārskatīšanu

1. Līdz 2005. gada 1. janvārim un pēc tam reizi sešos gados Iestāde sadarbībā ar Komisiju uzdod neatkarīgam novērtētājam veikt Iestādes sasniegumu novērtējumu, pamatojoties uz darba uzdevumiem, ko izsniegusi valde pēc vienošanās ar Komisiju. Novērtējums skar darba praksi un Iestādes ietekmi. Gan Kopienas, gan valsts līmenī novērtējumā ņem vērā ieinteresēto personu viedokli.

Iestādes valde izskata novērtējuma rezultātus un sniedz Komisijai ieteikumus, kas var būt vajadzīgi attiecībā uz pārmaiņām Iestādē un tās darba praksē. Novērtējumu un ieteikumus dara publiski pieejamus.

2. Komisija pirms 2005. gada 1. janvāra publicē ziņojumu par pieredzi, kas gūta, ieviešot IV nodaļas 1. un 2. iedaļu.

3. Ziņojumus un ieteikumus, kas minēti 1. un 2. punktā, nosūta Padomei un Eiropas Parlamentam.

62. pants

Norādes uz Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādi un Pastāvīgo Pārtikas aprites un dzīvnieku veselības komiteju

1. Kopienas tiesību aktos katru norādi uz Pārtikas zinātnisko komiteju, Dzīvnieku ēdināšanas zinātnisko komiteju, Zinātnisko veterināro komiteju, Pesticīdu zinātnisko komiteju, Augu zinātnisko komiteju un Zinātniskās vadības komiteju aizstāj ar norādi uz Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādi.

2. Kopienas tiesību aktos katru norādi uz Pastāvīgo pārtikas produktu komiteju, Pastāvīgo lopbarības komiteju un Pastāvīgo veterinārijas komiteju aizstāj ar norādi uz Pastāvīgo pārtikas aprites un dzīvnieku veselības komiteju.

Katru norādi uz Pastāvīgo augu veselības komiteju Kopienas tiesību aktos, kuru pamatā ir un starp kuriem ir Direktīva 76/895/EEK, Direktīva 86/362/EEK, Direktīva 86/363/EEK, Direktīva 90/642/EEK un Direktīva 91/414/EEK, kas attiecas uz augu aizsardzības līdzekļiem un maksimāli pieļaujamā atlieku līmeņa noteikšanu, aizstāj ar norādi uz Pastāvīgo pārtikas aprites un dzīvnieku veselības komiteju.

3. Šā panta 1. un 2. punktā "Kopienas tiesību akti" ir visas Kopienas regulas, direktīvas un lēmumi.

4. Ar šo atceļ Lēmumu 68/361/EEK, Lēmumu 69/414/EEK un Lēmumu 70/372/EEK.

63. pants

Eiropas Zāļu novērtēšanas aģentūras kompetence

Šī regula neierobežo kompetenci, kas Eiropas Zāļu novērtēšanas aģentūrai piešķirta ar Regulu (EEK) Nr. 2309/93, Regulu (EEK)

▼B

Nr. 2377/90, Padomes Direktīvu 75/319/EEK ([1]) un Padomes Direktīvu 81/851/EEK ([2]).

64. pants

Iestādes darbības sākums

Iestāde sāk darbību 2002. gada 1. janvārī.

65. pants

Stāšanās spēkā

Šī regula stājas spēkā 20. dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*.

Šīs regulas 11. un 12. pantu un 14. līdz 20. pantu piemēro no 2005. gada 1. janvāra.

Šīs regulas 29., 56., 57. un 60. pantu, kā arī 62. panta 1. punktu piemēro no zinātniskās komitejas un zinātnes ekspertu grupu locekļu iecelšanas dienas, ko paziņo, publicējot paziņojumu *Oficiālā Vēstneša* "C" sērijā.

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs.

([1]) OV L 147, 9.6.1975., 13. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2001/83/EK (OV L 311, 28.11.2001., 67. lpp.).

([2]) OV L 317, 6.11.1981., 1. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2001/82/EK (OV L 311, 28.11.2001., 1. lpp.).